

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№1 (100)
СІЧЕНЬ
2013 РОКУ**

ХРИСТОВЕ РІЗДВО

Різдво — одне з найважливіших християнських свят. Це розуміють всі християни, однак чомусь так багато людей, називаючи себе християнами, тобто послідовниками Ісуса Христа, більше поклоняються Марії, а не Господу. Але ж Різдво без Ісуса — не Різдво. Саме з народження Христа починається нова історія людства, новий відлік часу. Саме з народження Ісуса починається Новий Заповіт. Народження Ісуса — це перемога світла над темрявою, добра над злом.

Різдво аж ніяк не може відбуватися без Ісуса Христа. На жаль, у безлічі сучасних фільмів про Різдво так мало, або й зовсім немає Христа. Там є Санта Клаус, подарунки, щасливі діти, трапляються різні історії, однак немає головного героя цього свята — Ісуса Христа. Люди не розуміють, що якщо ми заберемо Христа, то від Різдва нічого не залишиться, тому що Різдво почали святкувати лише для того, щоб прославити Господа.

ст. 2

«Я НА ТЕ НАРОДИВСЯ І НА ТЕ ПРИЙШОВ У СВІТ, ЩОБ ЗАСВІДЧИТИ ПРАВДУ» (Ів. 18:37)

Дорога Церкво Христова, шановні служителі!

Дозвольте від широкого серця привітати вас із чудовим святом Різдва Христового, а також Новим 2013 роком!

Незважаючи на розбурхане життєве море, ми з вами у надійних руках, бо «Влада на раменах Його!». Господь дарує нам ще один рік, ще одну чисту сторінку в нашому житті, і дуже важливо заповнити її добрими ділами, святим та побожним життям.

Апостол Іван наголосив, що для нього немає більшої радості почути, що «діти Божі ходять у правді». Тому благаю всіх вас жити по правді, говорити правду, думати праведно, вірити Правді і свідчити людям, що Ісус є Правда — вічна, свята і безсмертна. І це буде більшим дарунком, приємністю та славою для Ісуса Христа, ніж ті дари, які Йому принесли мудреці зі Сходу.

Нехай Дух Святий — Дух Правди спочиває на вас, утішає та настановляє на всяку правду.

Божої благодаті та миру всім вам!

Із щирою любов'ю та молитвами про вас,

*Старший єпископ ЦХВЕУ
Михайло Паночко.*

ЖИТТЯ ЗМІНИТЬ ХРИСТОС!

Сьогодні, коли на Заході не-нав'язливо, але цілеспрямовано намагаються підмінити Різдво абстрактними «зимовими святами», а в країнах колишнього Союзу продовжують радянські новорічні традиції, нам як ніколи важливо нагадати всім людям, що 2013 рік — це рік не від якогось абстрактного «початку нової ери», а від Різдва Христового.

Народ може скільки завгодно веселити себе новорічними жартами і ріками шампанського, кричати тости і говорити побажання на наступний рік! Коли закінчиться буйство свят і протверезіють веселуни, вони раптом виявлять, що цифра 2013 не оновила і не змінила їх життя. Побажання залишилися побажаннями, тости — тостами, а запевнення почати життя по-новому в наступному році знову у когось породили розчарування, коли той рік настав...

Новизну в наше життя приносить тільки Христос! «І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось нове все творю!» (Об. 21:5). «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17). «І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті» (Єз. 36:26).

З Господом кожен день нашого життя може стати новим початком! Його чудеса не прив'язані до свят — Він щодня «вчора, сьогодні і навіки Той Самий!» (Євр. 13:8).

Тому не налаштовуймося на нове життя з понеділка чи Різдва, а сьогодні і кожен день намагаймося бути ближчими до Бога. Шукаймо Його лица, молимося, сповняймося Святим Духом. Якщо згрішили — каймося. Образилися — простімо. Образили самі — просімо вибачення.

Якщо ми хворі — заспокоймося в Господі, відмовмося нарікати чи здаватися і молимося за зцілення, пам'ятаючи що Бог — Цілитель наш.

У період піднесення не будемо надиматися, а в час скорботи — зневірятися! Для кожної ситуації та кожного часу в Бога є план і вихід. Підбадьоримося і зміцнімося Його Духом і Словом, завжди надіючись на Нього.

ЗМІНИ ДО ЗАКОНУ ПРО СВОБОДУ СОВІСТІ ВВЕДЕНО У ДІЮ

12 грудня 2012 року резонансні зміни до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» стали обов'язковими для виконання.

Відповідно до нової редакції ст. 13, «релігійна організація визнається юридичною особою з дня її державної реєстрації». Це передбачає обов'язкове проходження процедури держреєстрації в органах Державної реєстраційної служби України. При цьому зберігається і процедура реєстрації статутів (ст. 14). Однак не зазначено, як мають проходити ці процедури.

Ст. 29 Закону наділяє правом здійснювати держконтроль за дотриманням законодавства про свободу совісті та релігійні організації широкому колу органів влади. При цьому Закон чітко не визначає види і форми державного контролю у цій сфері.

Зміни у ст. 30 передали до повноважень Мінкультури офіційне погодження

можливості ведення проповідницької чи іншої канонічної діяльності, виконання релігійних обрядів іноземними священнослужителями, релігійними проповідниками, наставниками, іншими представниками іноземних релігійних організацій.

Центральний орган виконавчої влади у сфері релігії (Мінкультури) тепер позбавлений повноважень: на прохання релігійних організацій сприяти досягненню домовленості з державними органами та подавати необхідну допомогу у питаннях, що потребують вирішення цих органів; надавати консультативну допомогу державним органам у застосуванні законодавства про свободу совісті та релігійні організації.

Законодавчі зміни зберігають дозвільний порядок проведення публічних мирних зібрань віруючими та релігійними організаціями (ч. 5 статті 21 Закону), що прямо суперечить статті 39 Конституції України. Органи місцевого самоврядування, посилаючись на цю норму, систематично забороняли віруючим у реалізації цього конституційного права.

IPC.

САМОТНІСТЬ

Вчені з'ясували, що причиною багатьох хвороб є різні переживання, хвилювання і депресивний стан. Стреси — найсприятливіший ґрунт для розвитку недуг. Самотність — це кайдани і рабство. Сьогодні багато людей переживають депресію через самотність і ніде не можуть знайти вихід.

Зовні все виглядає нормально, але всередині людина поволі згасає. Лише Бог в змозі вивести людину з цієї «пустині». Біблія проголошує: «Сиротам батько й вдовицям Суддя, — то Бог у святому мешканні Своєму! Бог самотніх уводить до дому, витягує в'язнів з кайданів, — тільки відступники мешкати будуть у спаленій сонцем землі!» (Пс. 68:6-7).

ст. 6

СУД ПОЧНЕТЬСЯ З ДОМУ БОЖОГО

Божі суди завжди пропорційні мірі явлення світла. Ісус сказав Своїм сучасникам євреям, що вони піддадуться більш суровому суду, ніж Содом і Гоморра, тому що отримали набагато більше пізнання істини (Мт. 11:20-24).

Те ж можна сказати і щодо наших сучасників. Ще ніколи не було такого вільного доступу до Слова Божого. Через культуру і традиції, через церкви і проповідників, через радіо, телебачення і пресу ми як ніколи раніше освітлені пізнанням Божої істини. Тому й суд за нехтування цією істиною буде, відповідно, суворішим.

ст. 7

ЧОГО ВАРТЕ ТВОЄ ПОКЛИКАННЯ

Ми згодні платити за щось лише тоді, коли те, за що ми платимо, для нас цінне. Коли дитина йде вчитися в інститут, то, хоч навчання це не дешево, ми оплачуємо його, бо наша дитина для нас дорога. Але ми не платимо за навчання чужого хлопчика з вулиці — це не наша дитина.

Одного разу мій пастор побачив на дорозі аварію. Зупинився. Дивиться — автомашина розбита вщент, на узбіччі сидить чоловік, взявшись за голову. Чоловік не постраждав, але сидить в такому смутку і повторює: «П'ять років, п'ять років, п'ять років я на неї збирав, вчора купив, сьогодні вперше виїхав, і ось...» Він платив за те, що в його очах було цінним, і він так побивався, тому що втратив те цінне.

ст. 7

ХРИСТОВЕ РІЗДВО

Історія людства ділиться на дві частини – до Різдва Христового і після Різдва Христового, до нашої ери і наша ера. Як сильно це звучить: наша ера – це Христос.

Бог відзначив це в історії, і люди будь-яких віросповідань, вивчаючи історію, неминуче стикаються з тим, що час поділений на дві частини. Почалася наша ера – ера Христа, Божа ера, новий час, який Бог ознаменував народженням Свого Сина Ісуса. Почалася нова історія для всього людства.

А почалася вона так: «І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел покляла Його, бо в заїзді місяця не стало для них... А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою. Аж ось ангол Господній з'явився коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашилися страхом великим... Та ангол промовив до них: Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме. І ось раптом з'явилася з анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали: Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» (Лк. 2:7-14).

Це свято великої радості для всіх людей. Бог послав Свого Сина, Який згодом стане Спасителем для всього людства. Народження Ісуса – це перемога світла над пітьмою, добра над злом. Це велика Божа перемога, великий Божий шлях. Небеса, які знали й бачили це, невимовно раділи.

Люди, які живуть сьогодні на землі, не до кінця розуміють, що це за радість. Спробуймо з'єднатися зараз із небесами, подивимось у Слово Боже й переймимось тією радістю, яку мали ангели Божі.

Причина для вічної радості

Чому раділи ангели? Багато людей не розуміють цього дотепер, багато людей це не до кінця зраділи цій звістці по-справжньому. Адже насправді це найбільш радісна подія, яка тільки може бути. У нашій державі головне свято – Новий рік. А так хочеться, щоб головним стало Різдво Господа Ісуса Христа. Різдво забрали невдовзі після відомого жовтневого перевороту у 20-х роках минулого століття. Сталін заборонив святкувати навіть Новий рік – так боявся він навіть згадки про Різдво. З 1936 року акцент був перенесений з Різдва на Новий рік. І досі, на жаль, багато людей більше святкують Новий рік, ніж Різдво.

Але ж Різдво – це початок нової епохи, нової ери! Збагнімо, що сталося понад 2000 років тому, занурюємося в атмосферу тих днів, відчуємо те, що відчували пастухи. Духовним зором силкуймося побачити ангела й численне войнство небесне, яке славить Бога.

«І ось раптом з'явилася з анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали: Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!».

Коли тут, на землі, ми славимо Бога, ми з'єднуємося із численним небесним войнством, з'єднуємося з Господом і Його ангелами. Це дивний час, коли небеса з'єднуються із землею, і ми переживаємо незбагненну, небесну радість. Це дивовижне почуття пережили пастухи. Спершу вони злякалися, але ангел сказав: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім».

Це не просто радість, це – велика радість. Він народився 2000 років тому, щоб спасти тебе й мене. Тому будемо радіти.

Він з нами

«Коли ж він те подумав, ось з'явився йому ангол Господній у сні, промовляючи: Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній то від Духа Святого. І вона породить, і назвуть Йому Ймення Ісус, бо спасє Він людей Своїх від їхніх гріхів. А все оце сталося, щоб збулося сказанє пророком від Господа, який провіщає: Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення Еммануїл, що в перекладі є: З нами Бог» (Мт. 1:20-23).

Звернімо увагу на два моменти, з

якими пов'язане ім'я Ісус. Ісус означає «Спаситель». Він спасє від гріхів. Еммануїл значить «з нами Бог». Не просто «Бог», але «з нами Бог». У цьому величезна різниця. Бог не просто існує Сам по Собі, а ми – самі по собі. Велика радість саме в тім, що Бог з нами. Через Ісуса Христа Бог прийшов у наше життя, і тепер ми не самотні на цій землі. З нами Бог! Тож віддаймо Йому славу! Бо якщо Бог з нами, то хто може бути проти нас?

Зорю в наметі не побачиш

«Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу, і питали: Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому» (Мт. 2:1-2).

Мудреців інакше називають волхвами, або звіздарями. Вони бачили Його зірку. Вони дивилися на небеса. Нам так само потрібно дивитися на небеса. На жаль, дуже часто ми дивимось тільки собі під ноги або на самих себе, на свої земні справи, проблеми, які нас обтяжують, пригнічують. А мудрі люди дивляться на небеса. Ісус сказав: «Шукайте насамперед Царства Божого, Царства Небесного». Нам потрібно зводити свої очі до небес.

Якось Бог сказав Аврааму: «Вийди зі свого намету і подивися на зірки». Намет – це наша плоть, наше земне розуміння, земне життя. Ми живемо собі у своїх наметах. Але в наметі не побачиш жодної зірки. Там бачиш лише проблеми, непорозуміння, труднощі – те, що оточує нас.

Авраам був людиною, подібною до нас, і Бог вивів його – спочатку з Уру Халдейського, потім – з намету, щоб показати життя в душі і вірі.

Він сьогодні хоче вивести нас із наших наметів, у яких ми вперто сидимо, думаючи, що Бог нас не бачить. Бог говорить і нам, духовним спадкоємцям Авраама: «Виходьте зі своїх наметів, зведіть свої очі з землі на небеса». Бог хоче, щоб наш погляд був спрямований до Нього.

Друзі, зміцніть свій духовний зір, гляньте на небеса! Гляньте на зорю, яку Бог приготував для вас. Коли Авраам побачив зорі, він повірив Господу. Наша зоря – це наше спасіння, наш Ісус. У цій зорі наше зцілення, забезпечення усіх потреб. Мудреці були розумними людьми. Вони залишили все і пішли за цією зорею.

Не зупиняймося на півдорозі

«Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому І, як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим» (Мт. 2:2).

Те, що ви починаєте рухатися за Богом, хочете поклонитися Йому в душі й в істині, дияволові аж ніяк не подобається. По плоті ми не можемо поклонятися Богові. Отець шукає Собі поклонників у душі і в правді, тому й хоче вивести нас із тілесного стану – стану невир'я, ремства, невдоволення. Він нас виводить, щоб ми могли Йому поклонитися.

Коли ми починаємо поклонятися, духовний світ приходить у дію. Ірод стривожився. Диявол починає непокоїтися, коли ми виконуємо волю Божу. Він починає нас боятися. Коли ми рухаємося до Бога – обов'язково буде опір, будуть перешкоди, будуть страхи. Диявол сам боїться і нас буде лякати: «Не наближайся до Нього так близько! Не переходи цю межу, ти звик жити у своїм наметі, своїм розумом, покладається на себе. Куди ти йдеш? Що це за життя віри, життя в душі?». Він боїться, що ми станемо людьми віри, тому що «все можливо віруючому».

Мудреці, вислухавши царя, пішли. Вони не зупинилися. Не зупиняймося і ми на півдорозі слідування за Господом! Деякі люди добре починають, а потім дивись – вже їх чомусь у церкві нема. Мудрі люди на півдорозі не зупиняються. Мудрі

люди рухаються й досягають мети. Тому апостол Павло говорив: «Чи не досягну і я Його, як Він досяг мене».

«...І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було» (Мт. 2:9).

Це так прекрасно, коли Ісус – твоя зоря, і ти йдеш за Ним. Коли Він твій дороговказ, ти не загубишся в цьому житті, не заблудишся. Головне тільки не зупинитися на півдорозі.

Ісус - понад усе!

«А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи» (Мт. 2:10). Коли ми зустрічаємося з Ісусом – це дійсно надзвичайно велика радість. Світло, Божий мир і радість наповнюють наше ество. Коли мудреці побачили, що досягли того, чого так прагнули, то зраділи радістю великою!

«І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну» (Мт. 2:11). Часта можна побачити в християнських храмах величезну Марію з маленьким Ісусом. Але звернімо увагу: мудреці впали не перед Марією. Слава Богові за Марію, це була не «просто Марія», це була вибрана Богом благочестива дівчина, яка повірила Богові й сказала: «Нехай буде мені за словом Господнім» (Лк. 1:38). І Господь звершив чудо.

Але мудреці поклонилися Дитині. Вони не просто схилилися, вони впали на своє лице, вигукнувши: «Господь наш і Цар наш!». Є великий зміст у тому, щоб поклонятися лежачи. Коли ми стоїмо на своїх ногах – це наша точка опори, ми твердо стоїмо, ми впевнені в собі. Коли мудреці прийшли до Ісуса – вони впали, тим самим показавши, що Він є їхньою основою, міццю і силою. Вони показали, як сильно люблять Його: «Ми не варті стояти в присутності Царя царів!». Вони бачили не просто дитину, а Спасителя Ісуса, Великого Царя. Поклонінням вони показали свою присвяту, відмовившись від своїх розумів, марновіств, сумнівів. «Ти – наш Цар, ми прийшли поклонитися Тобі. Ми шукали Тебе, бачили Твою зірку, прагнули до Тебе й от, нарешті, ми зустрілися з Тобою». Їхні серця переповнялися радістю й захопленням. Чи переживав ти, дорогий друже, коли-небудь таку зустріч із Богом, коли забуваєш про все?

Принесімо свій дарунок

Мудреці забули, що вони поважні люди, забули про свої почесні титули – вони поклонилися Господу, дякували за те, що ця зустріч відбулася. За те, що вони знайшли цю зорю й перебувають у присутності Самого Царя. І вони прийшли туди не голіруч. Ми іноді приходимо до Бога, простягаємо руки і просимо: «Дай мені, Господи, те, дай се». Мудреці принесли Йому подарунки. Подарунки говорять багато про що. Коли ти даруєш щось якійсь людині, то думаєш, що це за людина, що можна їй подарувати. Цареві не можна дарувати те саме, що простій людині.

Мудреці подарували золото – це говорить про божественність і чистоту. Ладан нагадує нам про пахощі Христа, смирна – про Його жертвну смерть на хресті. Вони принесли ці дарунки й сказали: «Так, Ти дійсно Господь, і ми поклоняємося Тобі». Ми даруємо подарунки на Новий Рік чи Різдво, але найбільший подарунок Бога для нас – це Ісус. Нам залишається тільки прийняти його.

Господь віддав нам найкраще, найдорогоцінніше. Наскільки Господь любить, цінує, поважає людину! Здавалося б, за кого – за грішників, не вартих Божої милості людей, Він віддав Найкраще. Але коли ми дивимось на цей подарунок, ми починаємо розуміти, наскільки Він нас цінує! Хіба після цього можна сказати: «Бог мене не любить, я не потрібний Богові, я такий нещасний».

Казати це так немудро! Але мудреці, а це справді були мудрі люди, бачили,

який подарунок Бог зробив для людства. Вони дуже зраділи цьому дару, це була найбільша радість, невимовне торжество. Прийміть же всі сьогодні цю радість, яку Бог приготував в Ісусі Христі. Хіба хтось може зрівнятися з Ісусом, хіба щось може зрівнятися з Ним? Ніхто й ніщо!

Так само, як мудреці принесли Йому свої дари, нам потрібно приносити свої дарунки, коли ми приходимо до Бога. Це дари, які говорять про те, наскільки ми шануємо Бога, наскільки присвячуємо Йому своє життя. Коли ми віддаємо Йому найкоштовніше, що маємо, – своє життя, тоді Бог може рухатися в нас і через нас, тому що ми теж подарували себе Йому. Слава Богові, що ми можемо щось дати нашому Господу. Ми можемо Йому дати самих себе.

Ірод нас більше не хвилює

«А вві сні остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі» (Мт. 2:12). Коли ти зустрічаєшся з Господом по-справжньому, ніякий Ірод тебе більше не цікавить. Старе життя з усіма його принадами більше не має цінності. Ти не можеш повернутися на стару дорогу. Ти рушаєш іншим, новим шляхом. Цей новий шлях – це Ісус, Якого Бог дає нам. Ісус сказав: «Я – дорога, правда й життя, і ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене» (Ів. 14:6). Ідімо цим новим шляхом, який Господь проклав нам через Ісуса. Нам не треба повертатися до старого, до цього страшного «Ірода», який хоче нас вкрати, вбити й погубити. Там немає нічого доброго й гарного. Він душоугуб, лиходій, який думає тільки про одне – як затягти нас у свої кайдани, у пітьму, щоб погубити у пеклі навіки.

«Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Лк. 19:10). От ціль Бога. Він прийшов, щоб знайти й урятувати нас, тих, хто загинув.

«Син Людський прийшов не на те, щоб служити Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Мт. 20:28).

Ісус прийшов, щоб віддати Свою душу для нашого відкуплення, для звільнення від пасток ворога.

Приклад для нас

«Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив» (Ів. 13:15). Ми повинні дивитися не тільки на народження Ісуса. Різдво – це лише початок. Ми повинні дивитися на все життя Ісуса, тому що це приклад для нас. Ми Його послідовники, люди Христа. Христос, Помазанець, Месія говорить: «Що Я робив, те саме робіть і ви. Я віддав Своє життя заради вас, а тепер ви віддайте свої життя заради Мене, Моїх цілей і планів», щоб люди, які оточують вас, так само зустрілися із зорею, щоб ви вказали на Того, Хто дасть їм життя вічне.

Не біймося!

«І, лишивши народ, узяти із собою Його, як у човні Він був; і інші човни були з Ним. І знялася ось буря велика, а хвилі вливалися в човен, аж човен водою вже був переповнений! А Він спав на кормі на подушці... І вони розбудили Його та й сказали Йому: Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?... Тоді Він устав, і вітрові заборонив, і до моря сказав: Мовчи, перестань! І стих вітер, і тиша велика настала... І сказав Він до них: Чого ви такі похливі? Чому віри не маєте? А вони налякалися страхом великим, і говорили один до одного: Хто ж це такий, що вітер і море слухняні Йому?» (Мр. 4:36-41).

Читаючи цю історію, ми бачимо, що учні боялися. Ми теж часто боїмося – видимих проблем, якоїсь хвороби, нещастя, боїмося, що в нас не буде грошей. Боїмося темряви, закритого або відкритого простору, ще чогось. Нам здається, що ми тонемо серед проблем, а Господь заснув на небесах. Ми починаємо докоряти Йому за те, що Він нас не чує.

Але Господь говорить: «Я не барюся, майте віру, Я ж дав вам владу, силу наступати на всяку ворожу силу. Чого це ви такі боязливі, маловірні?». Бог хоче, щоб ми дивилися не на видимі проблеми, а на невидимого Бога, щоб ми могли бачити невидиме й твердо триматися Його Слова, Його обітниць.

Ковчег нашого спасіння

Багатьох людей лякають видимі проблеми. Ісус сказав: «Ви в мені, а Я в вас, чого вам боятися? Я проявляю таку ж надприродну владу й сьогодні. Я забороняю штормам і бурям. Я повеліваю – і все заспокоюється». Ми в найбезпечнішому місці, бо Господь – наш ковчег спасіння.

Шторм, буря, потоп – це суд Божий. Але Бог говорить: «Більше не буде потопу, тому що Я з вами. На хресті Я прийняв покарання, суд і шторм замість вас». А ми іноді про це забуваємо. Забуваємо, про що говорить Біблія. Забуваємо не тільки про небеса, але й про те, що існує місце вічних мук. І тоді ми не можемо по-справжньому радіти спасінню. Ми не розуміємо, від чого Ісус нас спас. «Так бо Божий полубовісвіт, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Якщо є вічне життя, то є й вічна смерть, вічна погибель, вічні муки. Тому ангели раділи, що Бог нас спас. Якщо ви вірите в Ісуса, ви не опинитесь в тому жахливому, страшному місці безнадії. Звідти немає виходу, там лише вічне страждання, муки, вічна загибель.

Але Бог дарує нам Радісню Звістку: Ісус Христос – Спаситель. Повірте в Ісуса, щоб вам не загинути, а мати вічне життя. Бог пропонує нам вічне життя замість вічної смерті, нескінчених мук, загибелі в жахливому місці, котре ми навіть не можемо собі уявити. Біблія нагадує про це місце для того, щоб ми були вдячні Богові за те, що Він нас спас від нього і визволив з-під влади пекла.

Бог хоче через нас донести це й іншим людям, щоб і вони могли знати, у чому ж полягає справжній зміст Різдва – Бог дав нам дар вічного життя і хоче, щоб ми ділилися ним з іншими людьми.

Життя з Ісусом розкриває наш потенціал

Ісус віддав усе, що в Нього було. Він сказав, що блаженніше давати, ніж брати (Дії 20:35). Ми чомусь більше любимо брати. Бог віддав нам свій мир, Свою радість, дав ключі від Царства Небесного і віддав за нас Своє життя. Який великий подарунок ми придбали.

Ісус говорить, що Він – жива вода, джерело життя. Хіба ми можемо прожити без води? Коли в нас зневоднення, коли ми спрагли, нам нічого іншого не потрібно. Нам не треба ні шашликів, ні грошей, коли ми вмираємо від спраги. Без Ісуса ми всі засохнемо, життя буде, як пустеля. А це прообраз смерті.

Коли немає Ісуса, ніхто й ніщо не може Його замінити. Диявол придумує різні замінники – алкоголь, наркотики, тілесні задоволення, щоб відволікти людей, відвести від головного джерела. Біблія говорить, що коли ми відходимо від Бога, віддаляємося від цього джерела, то засихаємо й умираємо. Ми повинні бути завжди, як дерево, посаджене при водних потоках. Бог бачить нас садом, який розцвів у пустелі і приносить пахощі й плоди.

Життя з Ісусом розкриває наш потенціал, наші дари й здібності, розкриває нас як особистість уже тут на землі. Я знаю багатьох людей, які, прийшовши до церкви, нічого не знали і не вміли, але, коли вони стали служити Богові, Він відкрив їхні таланти й дари.

Народження Ісуса – це перехід від прокляття до благословення, від смерті до життя, від старого в нове. Бог приготував нам подарунок, в якому є все! Без Ісуса ми не можемо прожити й дня. Він нам потрібен постійно, завжди, щодня. От який подарунок Бог приготував для нас, і Він хоче, щоб ми поділилися цим подарунком.

Ми повинні показувати людям Христа – живого Бога, Спасителя. Це наша місія, наша мета – ділитися цим дорогоцінним, чудесним подарунком Бога.

Підготував Олег Карпюк.

НАВІЩО ПОТРІБНА ВІРА

Ціль кожного зібрання віруючих людей — не просто зробити нас церковними людьми, а, у першу чергу, примножити, зміцнити, утвердити, збагатити віру в тих, у кого вона вже є, і надіятися, що Бог дасть тим, у кого її немає.

Віра — найбільший подарунок благодаті, який Бог дає людині. З цим словом люди часто пов'язують деномінацію, релігію, церковну діяльність, свої внутрішні відчуття, традиції, обряди, правила. Деякі розрізняють віру православну, протестантську, баптистську чи католицьку. Треба також зазначити, що в кожній людині є віра, невіруючих людей нема. У кожного своя релігія, своя віра.

Христос якось сказав Своїм учням: «Майте віру Божу» (Мр. 11:22). Відповідаючи на запитання учнів, що сталося зі смоківницею, Господь наголосив: «Поправді кажу вам: усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Мр. 11:23). Іншими словами, Ісус говорить, що віра Божа робить неможливе. Така віра може рухати горами, морями чи океанами.

Що ж таке Божа віра? Це віра, яка походить від Бога. Джерелом її є Бог. Віра не походить від людини і не появляється через людські зусилля — це Божий дар. Апостол Павло так і сказав: «Віра — це Божий дар, щоб ніхто не хвалився». Кожен крок такої віри повинен триматися на Божій обітниці, на Божому задумі. Слово Боже визначає вміст і розмір нашої віри.

Божа віра — це віра, головним об'єктом якої є Бог. Це не віра в себе, у свої сили, свої мрії і можливості, свою волю, доброту чи праведність. Це віра, яка скерована лише до Бога.

Тому ми повинні вхопитися за Слово Боже. Віра людська і віра Божа несумісні. Нам потрібно розібратися, чому Христос говорив так і так. Ми повинні розуміти, у чому полягає наша відповідальність. Як і те, що ми повинні віддавати Богу славу за віру, яку Він дає нам.

Бог хоче щоб ми були повністю залежні від Нього в питаннях віри. І щоб, розуміючи, що таке віра, могли просити в Нього допомоги на кожен випадок свого життя. Якщо ми можемо бути віруючими без Бога, значить, наша віра не від Нього. Маючи віру від Бога, ми відчуваємо потребу в Ньому, як квіти відчувають потребу в ранній росі.

Однак Бог не розкидається подарунками хаотично і спонтанно. Божа віра — це Його дар, це крайня необхідність, а не просто додаток до нашого життя. Коли Ісус говорив про Божу віру, Він мав на увазі, що віру треба зробити тією основою, на якій будуватиметься все наше життя. Писання наголошує, що все, що не від віри, — це гріх. У будь-якій життєвій сфері, в якій ми поводимося не так, як говорить Слово Боже, ми опиняємося не там, де нас хоче бачити Христос.

В Євангелії від святого Матвія 1:2-17 ми читаємо, що Бог зауважує кожне життя, прожितе з вірою і праведно. Завдяки Божій вірі життя згаданих у цьому тексті людей було повноцінне, значиме і гідне похвали від Самого Бога. І саме Божа віра змінювала їхнє життя.

В 11-му розділі Послання до євреїв апостол пояснює, для чого нам потрібна віра і як цю істину зробити реальною в нашому житті. Автор наголошує, що нам потрібна віра, щоб у момент спокуси ми обрали Христа, а не своє власне бажання. Щоб достойно прожити життя, християнину потрібні не просто зусилля, а віра в Ісуса Христа.

Отже для чого потрібна віра? Насамперед для того, щоб отримати Божу праведність: «А праведний житиме вірою. І: коли захитається він, то душа Моя його не вподобає. Ми ж не з тих, хто хитається на захибель, але віруємо на спасіння душі» (Євр. 10:38-39).

Люди, які надіються на свої сили, на свою доброту чи правоту, не до вподоби Богові. Праведник Богові до вподоби, бо він живе вірою. Він вірить, не сумніваючись.

Є люди, що живуть трішки Христом,

а трішки своєю добротою, трішки надіються на Христа, а трішки намагаються заслужити Боже благовоління. А значить, можна зробити висновок, що правдива праведність — це результат Божої віри. Праведні люди розуміють своє безсилля, розуміють, що самі не здатні себе спасти і змінити, зробитися святыми, вчинити щось особливе, щоб досягнути Божого благовоління. Вони розуміють, що вся їх праведність — як брудний одяг, і розуміють це завдяки вірі.

«А віра — то підстава сподіваного, доказ небаченого. Бо нею засвідчені старші були. Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме» (Євр. 11:1-3).

Насамперед ми чекаємо на те, що має бути в майбутньому. Фраза «віки Словом... збудовані» говорить про минуле. Наступна фраза говорить про невидиме, яке є в минулому, теперішньому чи майбутньому. Завдяки вірі ми пізнаємо, чому Бог створив людину і куди вона рухається. Завдяки вірі ми знаємо, як Бог створив світ. Вірою ми пізнаємо наше минуле. Пізнаємо, що віки були створені Словом Божим.

Віра необхідна тому, що вона допомагає нам бачити невидиме й отримати бажане. Не все, що ми бачимо, є реальністю. Реальність існує далеко за межею нашого бачення, і для цього нам потрібна віра. Завдяки вірі ми можемо бачити невидиме, бачити весь духовний світ. Ніхто з нас не бачив Христа, але ми бачимо Його вірою, коли читаємо Слово Боже, тобто ми бачимо невидиме. Віра не є продуктом нашого розуму.

Віра нам потрібна для того, щоб розуміти суть речей: «Бо в Тебе джерело життя, в Твоїм світлі побачимо світло» (Пс. 35:10).

Віра потрібна для того, щоб догоджати Богу. Роблячи гріх, людина догоджає собі. Щоб мати бажання догоджати Богові, нам потрібна Божа благодать, яка радикально змінює людину. «Вірою Авель приніс Богу жертву кращу, як Каїн» (Євр. 11:4). Неможливо догодити Богу без віри. Авель не тому приніс кращу жертву, що був більш релігійний чи кращий. Може, він чув від своїх батьків, що догодити Богові без віри неможливо. Кому людина догоджає, в царстві того і живе. Якщо догоджає собі, то створює своє царство. Якщо догоджає Богові — створює Царство Боже. «Бо Царство Боже не поживає і питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій. Хто цим служить Христові, той Богові милий і шанований поміж людьми» (Рим. 14:17-18).

Наступне: віра потрібна для того, щоб виконувати своє призначення. «Вірою Ной, як дістав був об'явлення про те, чого ще не бачив, побоявшись, зробив ковчега, щоб дім свій спасти; нею світ засудив він і став спадкоємцем праведності, що з віри вона» (Євр. 11:7).

Для Ноя Бог задумав дуже важливу роль. Вірою Ной отримав відкриття. Бог мав для нього певне призначення, виконати яке без віри було просто неможливо.

А згадаймо Мойсея. Вихований як син дочки фараона, він мав багатство, владу, вплив, повагу. Але коли він почув від Бога про своє призначення, то покоровився йому.

Так само й Давид свого часу послужив Богові. Читаємо також, що коли Савл зустрів Бога на дорозі, Бог водночас повелів Ананію піти до Савла і виконати своє призначення, тобто поговорити з ним.

Бог ніколи не помиляється, коли допускає найдрібніші речі в наше життя. У нього є ціль для кожного з нас на кожен день. Вірою в Його Слово ми можемо виконувати своє призначення. Без віри неможливо робити жодні добрі діла, неможливо любити і прощати...

Віра потрібна також для того, щоб покортися Богу в кожній ситуації. Подивімося на Авраама. Усе його життя керувалося повелінням Божим, він ішов, не знаючи куди. Покора була реакцією на Боже Слово. Без віри і Слова Божого не було б і покорі Богу. Кожне добре діло без віри не є добрим ділом. Божа віра викликає послух Божому повелінню. Усе життя людина має будувати на Слові Божому, на Його істині. Коритися Богу треба не тоді, коли нам хочеться чи коли це нам вигідно, а завжди.

Віра необхідна для того, щоб ми могли правильно себе розуміти. Ми живемо в час,

який називають «кризою ідентичності». Людина не розуміє, хто вона. Вона може говорити про своє хобі, своє багатство, бажання, зайнятість, але не це визначає, хто вона. Людина може спиратися на свою релігію, філософію, своє розуміння, на психологію. А у Слові Божім сказано, що лише вірою ми розуміємо, хто ми, ким ми є. І від цього залежить все, що ми робимо.

Мойсей відмовився називатися сином дочки фараона і захотів страждати з народом Божим, а не мати тимчасову утіху й розкіш. Тут йде мова про його ідентичність. Мойсей вірою приймав Божу оцінку про себе. Лише Боже Слово, Біблія — головне і істинне джерело розуміння, хто така насправді людина.

Віра потрібна нам ще й для того, щоб тягнутися до небесного. Через гріх ми приклеєні до земного, ми втратили смак до небесного. Ми повинні тягнутися до небесного і ставити земне на його місце. І це не якась самодисципліна. Віра допомагає нам побачити славу небесну, відмовляючись від задоволень, комфорту, багатства, гріховних насолод. «Вірою Мойсей, коли виріс, відкріс називатися сином дочки фараонової» (Євр. 11:23). Неможливо відмовитися від земних задоволень без віри. Якщо ми просто говоримо людині: «Перестань грішити», це не спрацює ніколи.

«Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської, бо все що у світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життява, — це не від Отця, а від світу» (1 Ів. 2:15). Усе минає, а той, хто виконує волю Божу, проживає повік. Однак відвернути людське серце від світу можна тільки показавши Самого Бога як більш вартого захоплення. Тільки віра в те, що Христос для нас — понад усе, може допомогти позбутися гріха, який тримає людину в рабстві. Якщо людина вірою не побачила Христа Кимсь найважливішим, найціннішим і найдорожчим, їй нічого не допоможе — ні релігія, ні самодисципліна.

Віра потрібна, щоб благословити своїх дітей. «Вірою в майбутнє поблагословив Ісак Якова та Ісава. Вірою Яків, умираючи, поблагословив кожного сина Йосипового і «схилившись на верх свого жезла». Вірою Йосип, умираючи, згадав про вихід синів Ізраїлевих та про кості свої заповів» (Євр. 11:20-22).

Завдяки вірі Яків, Йосип і його сини отримали благословення. Тут мова про щось більше, ніж просто покладання рук. Нам потрібна віра, щоб виховувати дітей в страху Божому. Потрібна віра, щоб правильно реагувати на добаганки дітей, щоб благословити їх життям Божим, християнським характером, Христовим життям.

«Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої, щоб чинити справедливість та правду, а то для того, щоб Господь здійснив на Авраамові, що сказав був про нього» (Бут. 18:19).

Віра потрібна для того, щоб проходити страждання і залишитися вірним. Через це проходять всі. Написано: «Бо вчинено вам за Христа добродійство, — не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього» (Фил. 1:29).

І нарешті, віра потрібна для того, щоб померти в повному спокої і в повній надії. Померти красиво, достойно, з радістю в серці. «А інші дізнали наруги та рани, а також кайдани та в'язниці. Камінням побиті бували, допитувані, перепиливані, умирали зарубані мечем, тинялися в овечих та козлячих шкурах, збідовані, засумовані, витерпілі» (Євр. 11:36). Ось що проходили віруючі люди. І пройшли все лише завдяки вірі.

Невіруючі люди, атеїсти вмирають зі страхом у серці. Знаменитий Вольтер просив свого лікаря: «Я дам вам половину всього, що в мене є, якщо ви продовжите моє життя ще хоч на півроку». Його муки були такі важкі, що медсестра, яка доглядала за ним, сказала: «За всі багатства Європи я б не хотіла бачити вмираючого атеїста».

Біблія говорить, що коли Дух, Який воскресив Ісуса з мертвих, живе в нас, то Він воскресить і тіла наші. Віра потрібна нам не тільки для життя, а й для того, щоб з повною довірою до Господа перейти в інший вимір буття — у вічність.

У сучасному суспільстві слово «сім'я» стає не модним, люди придумують багато чого, щоб уникнути шлюбних уз. Та все ж сім'я залишається єдиною і унікальною можливістю для двох людей відчутти справжнє щастя і пережити благословення на землі. З самого початку в основу стосунків між чоловіком і жінкою Господь поклав сім'ю.

НЕГОЖЕ ЧОЛОВІКОВІ БУТИ САМОМУ

Сьогодні багато сперечаються на тему сім'ї. Дехто вважає, що треба дозволити людині поводитися так, як їй подобається. Якщо чоловіку подобається жити з чоловіком, не треба перешкоджати, нехай вільно всиновлюють дітей і виховують їх. Але Бог ніколи не планував таких стосунків, тому що вони несуть руйнування і не мають ніякого майбутнього. За цим стоїть диявол, ціль котрого — вкрасти, вбити і погубити. Біблія говорить, що людина може веселитися, але настане день, коли за все доведеться дати звіт.

Більшість проблем в сім'ях виникає через відсутність взаєморозуміння. Суспільство стає все більше егоїстичним. Але ось що говорить Бог про сімейні стосунки: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою та й пристане до жінки своєї, — і стануть вони одним тілом. І були вони нагі обоє, Адам та жінка його, і вони не соромилися» (1 М. 2:24-25).

Адам і Єва були нагі, тому що їм нічого було приховувати одне від одного. Бог визначив стосунки між чоловіком і жінкою таким чином, щоб вони були цілком відкриті і чесні один перед одним. Якщо є що приховувати, у стосунках немає чистоти.

Для того, щоб зрозуміти, що таке сім'я, необхідно подивитися на неї як на прообраз стосунків Бога з Церквою. Яку Церкву бачить Бог в образі Своєї Нареченої? Чисту, святую й непогіршену. А чи приїде Христос за Своєю улюбленою Церквою, якщо їй є що приховувати від Нього? Звичайно, ні. Господь говорить: «Я відбілю, очищу і освячу її». Він дав Церкві досить часу, щоб вона підготувалася для зустрічі з Женихом.

Сьогодні між молодими людьми можна бачити дивні відносини. Найжахливіше для чоловіка — одержати відмову. Маючи намір освідчитися дівчині, він боїться, що вона його відкине. Дівчина, у свою чергу, шукає романтики в стосунках. У неї прибілизно таке уявлення: хлопець повинен залишатися до неї, дарувати подарунки, телефонувати, зустрічати і проводити, а вона повинна ховатися від нього, не звертати на нього увагу.

Чоловік мислить по-іншому, він думає: «Якщо я буду зустрічати її, проводити, усі будуть бачити моє ставлення до неї, а раптом, коли я запропоную їй руку і серце, вона відмовить?». У результаті хлопець не робить ніяких кроків, а дівчина починає розчаровуватися.

Ніхто з нас не хоче бути приниженим і відкинутим. У світі склалося уявлення, що чоловік — це хижак, який полює за своєю жертвою, щоб заволодіти нею. Сьогодні у багатьох таке ставлення: побачити, завоювати, використати і викинути. Багато чоловіків починають думати, що краще відкинути самому, ніж бути відкинутим. Це уявлення прийшло з самого серця диявола. Ви повинні бути чесні і щирі у ставленні один до одного. Психологи кажуть, що жінці досить п'яти хвилин, щоб пізнати чоловіка і зрозуміти, залишиться вона з ним чи відкине його назавжди. Якщо ви шукаєте романтики, то знайте: вона приїде тоді, коли у вас будуть правильні взаємовідносини.

Чоловікам певною мірою простіше, вони люблять очима. Жінкам складніше. Чоловік може бути вродливим, але це не влаштує її, вона любить вухами. Їй потрібно спочатку послідувати за ним.

Сьогодні світ нав'язує нам культ красивого тіла. Уся реклама спрямована на те, щоб зробити нас красивими. В деяких людей навіть виникають психічні розлади, тому що вони не такі привабливі, як кіногерої.

Якщо ви бажаєте прожити щасливе і благословенне життя, вам треба дивитися глибше, ніж на зовнішність. Фактор зо-

вншності не повинен бути визначальним при виборі супутника життя.

Бог з самого початку передбачив стосунки між чоловіком і жінкою. Не діти повинні бути ціллію створення сім'ї, а взаємовідносини. Деякі сім'ї не можуть мати дітей, але це не заважає їм бути сім'єю.

Проблема багатьох матерів у тому, що вони намагаються контролювати своїх дітей впродовж всього життя. Сину вже 45 років, а мама все ще наказує йому, що робити. Він ніколи не одружиться, тому що не дозрів для сім'ї.

Чоловік не повинен очікувати, що його дружина буде схожа на його матір. Проблема багатьох молодих людей у тому, що їм потрібна не дружина, а мама, яка прала би для них, варила, розмовляла з ними. Вони не хочуть турбуватися про свою дружину, їм потрібно, щоб дружина турбувалася про них. Це егоїзм. Такий чоловік не готовий до правильних стосунків у сім'ї. Пріоритетом в сім'ї є відносини між чоловіком і дружиною.

Деякі люди бояться заводити сім'ю, тому що в їх батьків був негативний досвід. Але кожна людина — індивід. Бог створив кожного особливим. Часто ми намагаємося змінити людей. Із сором'язливої дитини зробити жваву, забуваючи, що вона — не продукт клонування. Кожна особа — індивідуальність: хтось жвавий, а хтось спокійний, хтось говіркий, а хтось мовчазний. Але це нікому не дає права вивизатися над іншими чи примусювати їх, тому що ми абсолютно рівні перед Господом.

Цікаво, що шлюб призначений Богом лише на землі. Якщо у вічності ви захочете одружитися чи вийти заміж, у вас не буде такої можливості. Відчуття, наскільки чудова сім'я, можна лише на землі. Щоб дізнатися, наскільки прекрасні сімейні стосунки, усвідомити, як Бог очікує зустрічі з Церквою, треба створити сім'ю, укласти союз одне з одним. Тоді можна не боятися самотності в старості.

Біблія застерігає, щоб віруючі люди не вступали в шлюб з невірними. Це створить проблеми: «... вони стануть для вас сіткою й пасткою, та батоном на ваші боки, та терном на ваші очі» (Єр. 23:12-13). Неможливо поєднати Бога і диявола. Ісус не приїде за мертвою Церквою. Він вернеться за чистою, святою і непогіршеною Нареченою.

У Біблії написано, що змій був польовим творінням. «І взяв Господь Бог людину, і в Еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала» (1 М. 2:15). Бог сказав Адаму берегти й охороняти Еденський сад. Адам повинен був захищати сад від змія, але чомусь той там таки появився. Бог призначив для нас Еденський сад, де ми повинні були процвітати і бути благословеними. Звідки ж у нашому житті беруться всі гідоти? Причина в тому, що ми не оберігаємо своє життя. Адамові треба було охороняти сад, а він не пильнував. Наше життя може бути раєм на землі, якщо ми не дозволимо «змію» увійти в нього.

Біблія говорить, що Адаму була потрібна помічниця. Помічниця підтримує чоловіка, розуміє його, допомагає, любить і турбується про нього. У нас неправильна уява про стосунки між чоловіком і жінкою. Нам здається, що жінка — це гора, неприступна фортеця, і чоловік повинен все життя доказувати, що він здатний покрити цю гору. А Біблія говорить, що дружина повинна бути благословенням для чоловіка.

Не зовнішні якості визначають добрий шлюб, а внутрішні. Ви самі вирішуйте, що для вас важливіше. При розумному підході до життя ви зможете обрати те, що стане для вас благословенням.

Один пастор розповідав, як у сні потрапив у передпокій пекла. Там повсюди були якісь взірці годинників, що цокали з різною швидкістю.

— Це лічильники людських гріхів, — пояснив секретар. — Щоразу, коли людина грішить — її лічильник цокє.

— А чий ось той лічильник, що цокє швидше за інших? — запитав пастор.

— Це вашого церковного адміністратора. Він нині якраз спілкується з будівельниками, які зірвали графік ремонту недільної школи, і йому не дуже вдається справитися з емоціями.

— А цей, що цокє повільніше, чий?

— Молодіжного служителя. Він у робочий час з приятелем балакає.

— А ось той, що цокє зовсім поволі, чий?

— Лідера прославлення, він планує наступне служіння.

— А де мій лічильник? — зважився нарешті пастор задати запитання, що хвилювало його найбільше.

— Його тут нема, — відповів секретар.

— Як це? — щиро здивувався пастор.

— Ми його в кочегарці замість вентиляторів використовуємо.

Потішна історія. Але знаєте, що саме тішить нас в ній? Ми догадуємося, що розповідь пастора навряд чи щира. Пастору, як і всім нам, глибоко притаманне особливе почуття — почуття власної гідності. Ми постійно культивуємо в собі це почуття, закликаючи: ви варті більшого! Ви варті саме такого поводження; саме такої автомашини; саме такого мобільника; саме такої посади; саме такої похвали! Не погоджуйтесь ні на що менше!

І навіть коли ми усвідомлюємо, що співрозмовник відверто лестить нам, це особливо не бентежить. Звичайно ж, він лукавить, але в глибині душі ми знаємо, що диму без вогню не буває і його улесливі слова — майже правда!

Сьогодні багато рекламних компаній вже навіть не задають собі клопоту пошуком нових креативних слоганів. А нащо чогось шукати, якщо випробувані працюють бездоганно: «Ви цього гідні!», «Як, ви все ще задовольняєтеся меншим?», «Вимагайте більшого!».

Нам і на думку не спаде подумати: не вже цей пральний порошок (цей напій, цей крем, ця жувальна гумка) — це і є те, чого я вартий? Тому що знаємо — ми справді гідні кращого — кращого становища в суспільстві; кращої роботи; більшого визнання; вищої нагороди — не більше і не менше! Це однозначно!

Однак в економіці Царства Небесного почуття власної гідності місця нема. Гідність в побудові благодаті Божої визначається винятково стосунками з Царем — Єдиним, Хто справді гідний. Для світу, що базує свій бухгалтер на почутті власної гідності, економіка Царства — безглуздя. Але розсудіть самі, який в цьому сенс: «Хто має, то дасться йому і додасться, хто ж не має, — забереться від нього й те, що він має»? Де тут справедливість? Ваша правда — її тут нема. Благодать — взагалі річ несправедлива. В одного мого знайомого над столом так і написано: «Не дай мені, Господи, того, на що я заслуговую».

Це глибоко вкорінене в нас неспокійне переконання, що ми заслуговуємо більшого, і не дозволяє нам сприймати Божу економіку і реально усвідомлювати, що стан дітей Божих — наш невід'ємний статус. Світські мірки, почуття власної гідності не дозволяють цього зробити. Те, що ми означаємо для самих себе, заважає нам зрозуміти, що насправді ми означаємо для Бога. У результаті навіть в Божих церквах можна почути, що оскільки ми діти Царя, то ми просто зобов'язані володіти всім найкращим.

Але в категорію найкращого, як і раніше, включається все те ж, до чого прагне світ, — найкращі мобільні телефони, найкращі автомобілі, найкращі посади... Так, начебто діти Царя повинні комусь доказувати свої права. Претендуючи на становище «августійших чад», ми багато в чому так і не навчилися жити по-царськи. Подібно до мешканців смітників, усиновлених Правителем, ми вже починаємо усвідомлювати свій новий статус, але ще не відвикли харчуватися відходами, і нам необхідно постійно вчи-

НЕБЕСНИЙ БУХОБЛІК

«І учні Його приступили й сказали до Нього: «Чому притчами Ти промовляєш до них?». А Він відповів і промовив: «Тому, що вам дано пізнати таємниці Царства Небесного, — їм же не дано. Бо хто має, то дасться йому та додасться, хто ж не має, — забереться від нього й те, що він має. Я тому говорю до них притчами, що вони, дивлячись, не бачать, і слухаючи, нечують, і не розуміють. І над ними збувається пророцтво Ісаї, яке промовляє: «Почуєте слухом — і не зрозумієте, дивитися будете оком — і не побачите... Затовстіло бо серце людей цих, тяжко чують вухами вони, і зажурили очі свої, щоб коли не побачити очима й не почути вухами, і не зрозуміти їм серцем, і не навернутись, щоб й їх уздоровив!». Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують. Бо по правді кажу вам, що багато пророків і праведних бажали побачити, що бачили ви, — та не бачили, і почути, що чуєте ви, — і не чули» (Мт. 13:10-17).

тися поводитися згідно покликання, до якого ми покликані.

Господь говорить, що «кожен книжник, що навчений про Царство Небесне, подібний до того господаря, що з скарбниці своєї виносить нове та старе» (Мт. 13:52). Ось ми вже стали книжниками; ми вивчаємо Писання, можемо навіть до всякого випадку відповідну цитату підібрати. Але чи навчені ми Царству? Чи уподібнилися ми господарю в ньому, чи нас більше влаштовує споживачке становище гостя? Чи готові ми все виносити зі своєї скарбниці, вкладаючи в поширення Царства, чи, у першу чергу, хочемо скористатися благами Царства самі, намагаючись цим заробити собі ім'я, перш ніж розпрошитися по поверхні всієї землі (1 М. 11:4).

Почуття власної гідності — насліддя Вавилону, що живе в кожному з нас. І саме воно не дозволяє нам зрозуміти притчу про Царство. Згадаймо хоча б притчу про кукіль (Мт. 13:24-30). Пам'ятаєте? Чоловік посіяв добре насіння на полі своїм; ворог же насіяв між пшеницею кукіль; раби господареві сказали: «Чи не хочеш, ми підемо й повиполинемо його?». Але він відказав: «Ні — щоб, виполнюючи той кукіль, ви не вирвали разом із ним і пшеницю. Залишіть — хай разом обоє ростуть аж до жнив».

Буває: читаєш цю притчу і поіменно уявляєш кукіль, що проростає в церкві. Ось один брат покликав іншого займатися спільно бізнесом, а сам обібрав його до нитки. Хіба віруюча людина може таке вчинити?

Або ось одна сестра поділилася з іншою своїми проблемами, а та настільки поширила це «молитовне прохання», що

бідній сестрі в церкві проходу не дають. Але ж називає себе християнкою!

Або ось: кілька людей почали всім нав'язувати свої правила — і розкололи громаду. Що скажеш — кукіль. Чого ще від них можна очікувати?

І ми б давно вже все повиполивали, щоб рабам господаря не турбуватися через дрібниці. Адже ми в цій притчі, цілком зрозуміло, — пшениця!

Трактуючи притчу таким чином, з позиції власної гідності, ми й не помічаємо, що вона — зовсім про інше! Тут мова аж ніяк не йде про два типи християн, Господь Сам пояснює: «Поле — це світ» (Мт. 13:38). І проблема навіть не в тому, що сини Царства ростуть на цьому полі разом з синами лукавого, а в тому, що їх часто не можна розрізнити!

На жаль, християни надто часто нічим не відрізняються від невірних, окрім періодичного відвідування богослужінь. Осуджуючи ближнього і підносячи себе, ми лише в черговий раз це доказуємо. Але Царю Його діти дорогі незалежно ні від чого.

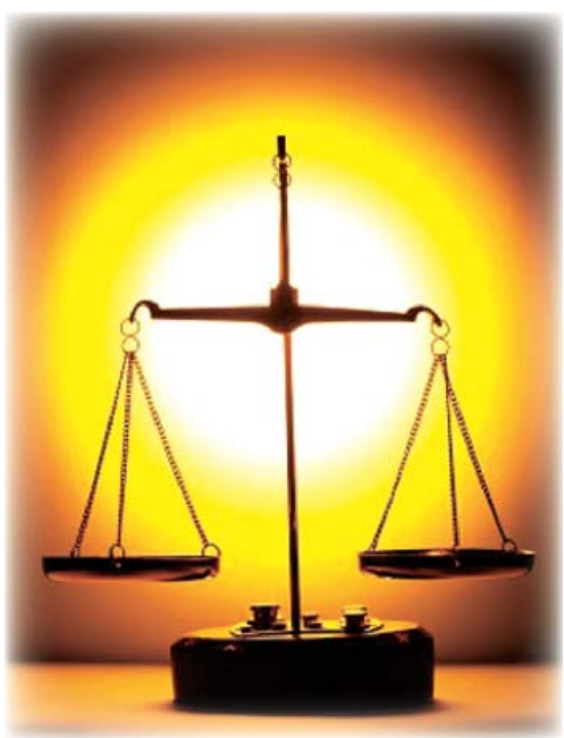
Почуття власної гідності стає фільтром, що викривлює наше сприйняття інформації. Господь говорить: «Вам дано пізнати таємниці Царства Небесного». Не за правом чи за здібностями, просто дано. Не тіло і кров відкрили нам це, а Отець, Суцний на небесах. І це не від нас, це Божий дар, щоб ніхто не хвалився.

Проте ми вперто чуємо інше: «Вам дано». Ясне діло — нам, кому ж ще. За гідністю нашою. Ми ж — народ Божий. Саме ми гідні бути тією драхмою, тією врятованою овечкою, це нас прийняли, як того блудного сина. Ось так через почуття власної гідності ми перетворюємося на

старшого сина з тієї ж притчі і відкидаємо приготівлене нам місце на бенкеті.

Люблячий батько бажає бачити всіх до єдиного дітей за своїм столом, і жоден з синів не повинен доказувати, що гідний батьківської любові. Любов до сина — невід'ємна риса справжнього батька. Однак обидва сини, ведені почуттям власної гідності, жили так, ніби батько їх не любить. Вони самі обкрадали батьківську любов до себе і вважали себе рабами, що гнуть на нього спину. У підсумку в серцях обох зароджувався бунт. Молодший виявив цей бунт відверто: забрав свою частку спадку, так, наче батько вже помер, і, поспішно перевівши все в готівку, подався до далекого краю, де розтратив маєток.

Старший син залишається з батьком, але при цьому так само не розуміє батьківської любові. «Все моє — то твоє», — переконував його батько, а той, як і раніше, нарікає на зачеплену гідність: «Ото, стільки років служу я тобі і ніколи наказу твого не порушив, — ти ж ніколи

мені й козеняти не дав, щоб із приятелями потішився я...» (Лк. 15:29). Він сам відмовляється зайняти місце за столом свого батька, місце, що належить йому.

Обидва сини однаково вважали, що гідні чогось більшого. І це почуття власної гідності заважало їм бачити батьківську любов. В кінці притчі молодшому сину дано пізнати любов батька, причому — зовсім незаслужено. Але в тому то й річ, що їм не треба було нічого заслужувати — батько весь цей час, як і раніше, любив своїх синів. Тільки позбувшись почуття власної гідності, молодший син нарешті прийняв любов Отця і разом з нею отримав усе, чим володіє батько, оскільки любов не може віддавати лише частково. Старший же син весь час був при батькові, однак цю любов не прийняв, залишившись із почуттям власної гідності.

Нам треба, пізнаючи любов Отця, уподібнитися до господаря, що з любов'ю виносить все із своєї скарбниці, а не до гостя, котрий наближається до скарбниці, бажаючи похититися.

У Старому Заповіті розповідається про жінку, що дійшла до крайньої межі розорення. Її чоловік помер, і, позбувшись гидуальника, вона покладала всю надію на синів, які зможуть працювати, коли виростуть. Але прийшов неблаганний кредитор, що намірився забрати її синів за борги. У відчаї вона звернулася за допомогою до Єлисея, чоловіка Божого.

«І сказав до неї Єлисей, говорячи: «Що я зроблю тобі? Повіж мені, що є в тебе в домі». А та відказала: «Нічого нема в домі твоєї невільниці, — є тільки горня оливи». А він сказав: «Іди, позич собі на стороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй». І пішла вона від нього, і замкнула двері за собою та за синами своїми. Вони подавали їй посуд, а вона наливала. І сталося, коли понаповнювано посуд, то сказала вона до сина свого: «Подай мені ще посуду!».

А він відказав їй: «Нема вже посуду». І спинилася олива. І вона прийшла і донесла Божому чоловікові. І він сказав: «Іди, продай ту оливу та й заплати своєму позичальникові. А ти та сини твої будете жити на позосталі» (2 Цар. 4:2-7).

Ми добре пам'ятаємо цю історію. Але зверніть увагу, з чого все починається. Вдова в безвиході приходить до чоловіка Божого і просить її врятувати. Він же запитує: «Що є в тебе в домі?». Запитання в тому, чи готова вона винести все зі своєї скарбниці, чи хоче лиш одержати. Адже в економіці Царства Божого діє принцип, за яким хто має, то дасться йому та й додасться. Якби вдова не пожертвувала олією, яку мала, то позбулася би і її.

Чи готові ми віддати все, що маємо, для поширення Царства, а чи ж хочемо спершу зробити собі ім'я? Вавилон впаде, а ми, громадяни Небесного Єрусалима, як і раніше, тягнемо цей тягар. Але якими б епітетами ми не наділяли цю рису — ущемлене почуття власної гідності, гіпертрофоване почуття власної гідності, здорове почуття власної гідності, якщо вона рухає нами, ми не в змозі прийняти царську гідність.

«Бо хто має, то дасться йому та додасться, хто ж не має, — забереться від нього й те, що він має». Дітям Царя не треба нічого нікому доказувати. Вони не бояться, що хтось засумнівається у їх правах, і не соромляться приймати навіть гідність раба, якщо їх до цього закликає любов. Тому що царські права — невід'ємні, як невід'ємна любов Небесного Отця.

«Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть...» (1 Ів. 4:18). У будь-яких життєвих ситуаціях, після будь-яких помилок і невдач я можу безстрашно підійти до своєї дружини, тому що знаю — вона мене любить. Вона мене завжди прийме, вислухає і підтримає. Які б не поширювали про мене плітки і чутки, думки інших людей мене не хвилюють. Істинне значення для мене має лише думка того, хто любить мене. І щиро вірю я лише тому, кого люблю.

Царство Боже засноване на любові. І тому в ньому нема ні страху, ані побоювань. У любові я готовий все винести зі своєї скарбниці, лиш би порадувати Того, Кого люблю. І нас не повинна цікавити нічия думка, окрім думки Отця, Який так сильно любить кожного з нас. Я вірю в Того, Кого люблю, і ця віра — фундамент моїх стосунків з Ним.

Коли учні попросили Господа помножити в них віру, Він відповів, що віри не може бути більше чи менше. Вона в нас або є, або її нема, а є лише почуття власної гідності: «Коли б мали ви віру, хоч як зерно гірчичне, і сказали шовковиці цій: «Вирвися з коренем і посади до моря», — то її послухала б вас!» «Хто ж із вас, мавши раба, що оре чи пасе, скаже йому, як він вернеться з поля: «Негайно йди та сідай до столу»? Але чи ж не скаже йому: «Приготуй що вечережить, і підпережись, і мені прислугувуй, аж поки я їстиму й питиму, а потому ти сам будеш їсти та пити». Чи ж він даєє тому рабові, що наказане виконав? Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: «Ми — нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» (Лк. 17:6-10).

Почуття власної гідності в нас тут же обурюється: «Не царське це діло — бути рабом!». Але насправді це і є діло дітей Царя Небесного, котрим не треба доказувати кому-небудь власну значущість. Адже Сам Цар царів, «бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умилив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упорював Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос — то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Така економіка Царства Божого. Але якщо міркою наших цінностей залишається почуття власної гідності, нам не засвоїти небесний бухгалтер, викладений в притчах Ісуса.

Сергій Головін.

Президент Християнського науково-апогетичного центру.

ДО КРАЮ ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ...

Із завершенням 2012 року настав час підбивати підсумки, об'єктивно оцінити своє життя і служіння. Тому майже 160 служителів Дніпропетровщини зібралися разом, щоб обговорити досягнуті результати та визначити напрямки роботи на 2013 рік.

«До краю Дніпропетровщини...» Цей вислів став лейтмотивом звітної конференції, що відбулася 15 грудня за участю старшого єпископа ЦХВСУ Михайла Паночка та єпископа об'єднання церков Запорізької області Василя Гедаревича у м. Кривому Розі.

Відповідальний за відділ освіти Сергій Губеня спробував проаналізувати ситуацію й запропонувати практичні шляхи вирішення цього питання у своєму семінарі «Пошук і підготовка нових працівників».

У церквах об'єднання налічується більше 1000 молодих людей, але більшість із них ще не задіяні в служінні. Відповідальний за молодіжний відділ Тарас Герасимчук зауважив, що варто звернути увагу на домашнє виховання, щоб не втратити молодь. Адже саме в сім'ї виховується справжній християнин.

Відповідальні за відділи звітували про свою роботу і поділилися своїм баченням діяльності на наступний рік. Незважаючи на те, що кожний відділ має свій напрямок роботи, їх об'єднує одне – бажання донести звістку Євангелія до кожного і якомога краще виконати доручення Господа.

Завершив конференцію Михайло Степанович. Старший єпископ підбадьорив служителів і надихнув на подальшу працю, давши слова настанови:

«Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважаєте» (1 Петр. 2:17). Саме завдяки цьому ми можемо бути світлом для всієї України.

Михайло Паночко запропонував також продовжувати молитися за Україну, тим більше, що 2013 року буде відзначатися 1025-річчя Хрещення Русі, а це гарна можливість для євангелізації.

«НЕ СЛОВОМ, А ДІЛОМ», –

під таким гаслом відбулася конференція служителів у Запоріжжі

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Близько 100 служителів узяли участь у звітній конференції об'єднання церков ХВЕ Запорізької області. Серед них – старший єпископ Церкви ХВЕ України М. Паночко та його заступник – голова об'єднання церков ХВЕ Дніпропетровської області єпископ М. Мокієнко.

Михайло Мокієнко закликав усіх служителів, щоб «в усякому доброму ділі приносили плід і зростали в пізнанні Бога» (Кол. 1:10). До якої ж міри потрібно рости? «У міру зросту Христової повноти» (Еф. 4:13).

Михайло Паночко звернувся до всіх, якою має бути поведінка християнина. Адже саме поведінка хвалить нашу віру, а не язик. Віра – це невидима річ, яку люди не бачать, але вони бачать наше добре поведіння. Ісус сказав: «Прийдіть до Мене... і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28-29). Тож будьмо подібними до Христа, а не релігійними – і Бог допоможе нам зростати.

Після слова настанови Михайло Степанович розпочав звітну частину конференції. Першим звітував єпископ об'єднання церков Запорізької області В. Гедаревич. Зокрема, він сказав, що упродовж 2012 року було проведено чимало пасторських зустрічей, конференцій, семінарів, відвідано багато церков, була поїздка на місію до Африки, але найголовніша подія – в об'єднанні відкрито дві нові церкви. Відзначено роботу сестринського, молодіжного, дитячого відді-

лів, а також відділів освіти та євангелізації. Під час конференції делегати висловили подяку за підтримку, турботу, а також наголосили на потребі підтримувати нові церкви.

М. Паночко запропонував у 2013 році поділити увагу насамперед молоді, євангелізації в госпісах, а також використати святкування 1125-тої річниці хрещення Руси-України для євангелізації та закликав молитися за єдність у церквах, за служителів, за дітей і молодь.

Продовжуючи тему поведінки християнина, Михайло Степанович зачитав зі Святого Писання: «Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважаєте» (1 Петр. 2:17). Кого це «всіх»? Шануйте батьків: «Діти, будьте слухняні в усьому батькам, бо це Господові приємне!» (Кол.3:20). Шануйте своїх жінок «і виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємиці благодаті життя, щоб не спинялися ваші молитви» (1 Петр. 3:7). Шануйте пасторів, служителів, «тих, що працюють між вами і в вас старшують у Господі» (1 Сол.5:12). Шануйте вдовиць та владу, «бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога» (Рим.13:1).

Саме через шанування всіх ми можемо буди світлом для людей у всіх сферах нашого життя. Де ми можемо навчитися це робити? Бог відповідає у Своему Слові: «Наверніться до Мене й живіть!» (Ам. 5:4).

chve.org.ua

ТРИ СЕМІНАРИ НА 2500 ЧОЛОВІК, або ЩО СПІЛЬНОГО У ЦЕРКВИ СВЯТОЇ ТРИЦІ І НОЄВОГО КОВЧЕГА?

Делегації з Волинської, Рівненської, Хмельницької та Тернопільської областей 8 грудня взяли участь у між-обласній молодіжній конференції західного регіону, яка проходила в приміщенні церкви Святої Трійці (м. Рівне).

Хоча дім молитви, обраний для проведення конференції, – один з найбільших в Україні, усі місця в ньому були зайняті. Адже зібралося близько 2500 молодих християн. Хто приїхав пізніше, зіткнувся з проблемою не те що знайти місце, а потрапити всередину приміщення. Але, як висловився один із старших служителів, «це не проблема, коли ми не маємо де вмістити молодь, проблема – коли її немає». Сотням молодих людей довелося перевірити силу своїх ніг, а дехто, як у часи апостолів, розмістився просто на підлозі.

Після вступного слова заступника старшого пресвітера Рівненської області Анатолія Яковця та вітального слова завідувача відділу молодіжного служіння ЦХВСУ Богдана Левицького було представлено гостей з'їзду.

Першим доповідачем був кандидат історичних наук Михайло Мокієнко. Він запропонував виклад на тему «Ціна служіння», за основу якого взяв рядки з Євангелія від Матвія 5:10-16.

Промовець наголосив: «Ми не маємо права абсолютизувати історію, так само, як і демонізувати її». За його словами, Церква має три основні функції: місію

благовісту, місію доброчинності й пророчу місію. Найбільшу увагу М. Мокієнко звернув на п'ять постатей, які свою пророчу місію виконали до кінця. Іван Воронаєв, Порфирій Ільчук, Лукаш Столярчук, Любомир Коб'яко, Мати Тереза – ці прості люди покорилися Богу і прийняли Його дари, отримавши надприродну спроможність робити щось надзвичайне.

Богу потрібні люди, готові платити

ціну, щоб прийняти Його Слово і харизму, виконати волю Його до кінця.

Упродовж конференції співом служили хор церкви Святої Трійці та гурт «Голгофа».

Старійшина із Закарпаття Іван Хрипта у притаманній йому життєрадісній манері розмірковував на тему прояву гніву (Гал. 5:16).

Наступний семінар почався по обіді. Завідуючий відділом освіти ЦХВСУ Віктор

Вознюк промовляв на тему: «Підмінений статус». За його словами, «статус – це позиція людини в рамках соціальної системи».

Свій виступ промовець побудував на Фил. 2:6-11. Кожна людина має головний статус і приписуваний, той, який вона не обирає (наприклад, країна, віра). Кожен може також набутися певний статус, через який підтверджується головний. «На землі два головні статуси: ти або дитина

Божа, або дитина диявола», – наголосив служитель.

Кожен вік має свої турботи і свою «планку» досягнення статусу, пропонуючи зосередитися на видимому. Ми діти Божі і через своє життя маємо підтвердити це. Диявол знає, що це дуже великий статус, і тому старається переключити християн на інші, пов'язані, наприклад, із зовнішнім виглядом, матеріальними цінностями тощо. «Душа важливіша за «рамочку», тобто за нашу зовнішність», – наголосив Віктор Вознюк, закликавши молодь дорожити великим статусом дитини Божої.

Останній виклад на конференції на тему «Слабка ланка» мав старший пресвітер об'єднання церков Хмельницької області Ростислав Мурах. На біблійних прикладах він показав, що може статися з людиною через наявність у неї вразливих місць (Суд. 16:19-20).

Служитель дав поради, як поводитися зі своїм вразливим місцем і що робити, коли ми бачимо якусь слабку ланку в інших людях. А це закликає молодь цінувати тим, що дав Господь: служінням, церквою, роботою, здоров'ям, батьками, бо, «спокуючи Бога, можна заплатити надзвичайно велику ціну».

За вікнами стемніло, але молодь нікуди не поспішала, навіть ті, хто весь день простояв на ногах. Із завершальним словом до зібрання звернувся Богдан Левицький. Він розповів про працю молоді, подякував служителю і керівникам молоді за співпрацю, наголосивши, що «така благословенна конференція – це не наша заслуга, це заслуга наших попередників та Ісуса Христа».

Конференція завершилася щирою молитвою.

Прямуючи засніженими дорогами додому, хтось із молодих роздумував над статусом дитини Божої, хтось над тим, як може насміятися над душою сатана через її слабку ланку. А хтось плакав у серці бажання служити Господу, навіть якщо за це доведеться платити велику ціну. Сергій Рачинець писав: «Ім'я твоє – християнин. Чи мало це, а чи багато?.. Ти достеменно мусиш знати, сягнувши істини глибин». А що значить для тебе статус християнина – статус дитини Божої?

Інна Мельник.

САМОТНІСТЬ

Бог — Батько сиріт. Однак чомусь Він називає Себе суддею для вдів. Хто такі вдівці? Попросту кажучи, це самотні люди. Навіть маючи чоловіка чи дружину, можна стати вдовою чи вдівцем, втративши близькі стосунки з рідною людиною. Коли стосунки вмирають, людина стає самотньою. Те ж відбувається, коли людина втрачає взаємостосунки з Богом, — вона стає самотньою, вдівцем чи вдовою. Бог називає Себе суддею вдів. Суддя може виправдати, а може засудити. Господь знає, що самотність — це кайдани і рабство, тому Він хоче звільнити від цього.

Багато людей переживають самотність, тривалий час перебуваючи в духовній пустині. Це відбувається тому, що вони не дозволили Богові ввести їх в Його дім, де Він міг би зілїти і втішити їх. Тому вони постійно живуть в проблемах і переживають стреси.

Багато людей прикривають свою самотність різними захопленнями, накопиченням грошей, одержанням освіти. Але ні гроші, ні вища освіта не позбавляють від самотності.

Церква — це люди, омиті кров'ю Христа. Наречена Христова. Чому, маючи Нареченого, ми переживаємо самотність? Причина в тому, що немає взаємостосунків з Богом. Втрачена радість від спілкування з Улюбленим. Ми перестали одержувати задоволення від молитви, прославлення і поклоніння Богові.

Господь говорить, що віруючі люди — «каміння живе», з якого Він облаштує Свій дім. Покликані Богом, щоб славити і поклонятися Йому, ми не робимо цього. Ми давно перестали бути вболівальниками Господа. Носимо маску зовнішнього благополуччя, а насправді дуже самотні, плачемо ночами, не бачимо смислу життя і тому... хворіємо.

Чому приходить самотність?

У Біблії розповідається про чоловіка, який переживав глибоку самотність. Його ім'я — Лот. Коли він жив поруч з Авраамом, Бог благословляв їх обох. Через деякий час Лот пішов, обравши життя в розпусному місті Содомі. Маючи дружину і дітей, цей чоловік залишався самотнім.

У чому проявлялася його самотність? Коли ангели Господні прийшли, щоб погубити Содом і Гоморру за велике розбещення їх жителів, Авраам звернувся до Бога. Він запитав, чи збереже Господь місто, якщо в ньому знайдеться 50 праведників. Авраам сподівався, що всі родичі Лота будуть в їх числі. Але Бог сказав: «Коли Я в Содомі, у цьому місті, знайду п'ятдесят праведних, то вибачу цілій місцевості ради них» (1 М. 18:26). Авраам з надією запитував Господа знову й знову: «Боже, а якщо буде лише 40... 20... 10... Бог відповів ствердно, але в місті не було навіть десяти праведних...

Лот, племінник Авраама, був праведним чоловіком, але, проживаючи в Содомі, почувався дуже самотнім. Однак він не хотів залишати це місто — його сім'я не знала недостатку, його дружину цілком влаштовував Содом.

Результатом його життя в Содомі було те, що зяті не повірили його попередженню про загибель, а дружина була так міцно прив'язана до Содому, що стала соляним стовпом. Дочки, яких він взяв з собою, згодом ввели його у гріх.

Слово Боже попереджує, що «відступники мешкати будуть у спаленій сонцем землі». Непокора Господу, небажання працювати для Царства Божого ведуть у спекотну пустиню.

Чому багато людей годинами можуть проводити час біля телевізора, а в церкві переживають жахливу самотність? Просто-напросто втрачені взаємостосунки з Господом, тому нема бажання спілкуватися, бути товаришким і відвертим. Людина починає виправдовуватися роботою, навчанням... Але ж у Біблії написано, що «повік праведний не захитається», він на все знайде час: на спілкування з Господом, на читання Його Слова, на роботу і на спілкування з друзями.

Ми не одержуємо задоволення від молитви, посту, читання Слова Божого, від прославлення і поклоніння Господу лише тому, що вже давно померли для стосунків з Ним. Ми стали закритими для Бога. Але ж Він Той, Хто може допомогти, у Ньому є все, чого ми потребуємо. Господь буде Суддею для «вдів», які не бажають залишити своє «вдівство» і надають перевагу життю в пустині.

Згадаймо притчу про блудного сина, яку розповів Ісус (див. Лк. 15). Багато з нас стали подібними до блудних дітей: ми бродимо своїми дорогами і не хочемо або ж боїмося повернутись до Господа. Ми вже давно перестали бути щирими у стосунках з Богом. Боїмося відкрити Йому своє серце, розповісти, які ми самотні без Нього, попросити, щоб Він ввів нас у Свою оселю.

Що сталося, коли блудний син повернувся додому? Він очікував суворої зустрічі і покарання, але отець з радістю вибрав йому назустріч. Він влаштував велике свято і безмежно радів. Отець завжди чекав на сина. Бог все ще чекає, коли ми повернемося до Нього.

Біблія говорить, що Ісус скоро прийде, але ми не знаємо точного часу Його приходу. Нам треба завжди бути готовими до зустрічі з Ісусом — тільки святі і чисті серцем люди побачать Його.

Як ми можемо приготуватися до цієї зустрічі? Потрібно не просто ходити до церкви, наче виконуючи тяжкий обов'язок. Це не буде мати жодного сенсу, якщо нема близьких стосунків з Господом.

Ми повинні зруйнувати самотність у церкві. Ніхто не повинен бути самотнім, тому що Бог називає церкву сім'єю. Ми називаємо одні одних братами і сестрами, тому що Бог — наш Отець. Господь хоче, щоб ми проводили час з Ним і не уникали спілкування один з одним.

Першоапостольська церква увесь час перебувала в спільноті, і Бог являв там Свою велику славу. Не було такого, щоб кожен ішов своєю дорогою, ні з ким не спілкуючись і не цікавлячись справами іншого. Серед перших християн панувала досконала радість, тому що вони сказали «ні!» самотності.

Плоди самотності

Які плоди приносить самотність? На це запитання відповідає псаломспівець: «Господи, вислухай молитву мою, і благання моє нехай дійде до Тебе! Не ховай від мене обличчя Свого, в день недолі моєї — схили Своє вухо до мене, в день благання озвися небавом до мене! Бо минають, як дим, мої дні, а кості мої — немов висохли в огнищі» (Пс. 102:1-4). Власна впевненість не дає людині вийти зі спекотної пустині, де їй так важко і де постійно мучить спрага.

«Як трава та — побите та висохло серце моє, так що я забув їсти хліб свій...», — читаємо далі. Через самотність виникають проблеми з серцем, пропадає апетит. Ми погано почуваємося, але лікарі не можуть знайти причину недуги. Можливо, вся справа в тому, що ми перебуваємо в пустині, відчуваємо самотність, яка непомітно вбиває.

Далі написано: «Від зойку стогнання мого прилипли до тіла мого мої кості...» Біблія говорить, що пригнічений дух висушує кості. Пригнічена людина навіть зовні змінюється: у неї постійно сумне обличчя, вона наче тане на очах, а в душі — цілковита апатія до всього.

«Уподобився я пеликанові пустині, я став, як той пугач руїн!», — говорить в псалмі. Життя в стані самотності робить нас подібними до пугача, що сидить на руїнах. За що би ми не бралися — успіху нема. «Я безсонний і став, немов пташка самотня на даці... Увесь день ображають мене вороги мої, ті, хто з мене кепкує, записались проти мене! І попів я їм, немов хліб, а напої свої із плачем перемішую...» Це характеристика людини, що переживає самотність.

Чи можна всі ці слова застосувати щодо вас? Якщо так, значить, ви переживаєте вдівство, тому що залишили Господа.

Свобода від самотності

Ісус готовий прийняти нас в будь-який час. Він хоче допомогти, вислухати і благословити нас. Але чи готові ми до пришествя Господа? Можливо, ми ходимо до церкви, говоримо про прихід Ісуса Христа, а насправді не готові до зустрічі з Ним.

Прикриваючись масками, знаходячи різні виправдання, ми збираємось прожити в гордій самотині. Це життя Лота, котрий, не маючи спілкування з віруючими, не міг бути відкритим для інших — навколо були лише жителі Содому. Він втратив усе: жінка стала чужою, діти не йшли за Господом — життя наче в рабстві. Але Лот все одно залишався в Содомі. Він був праведним чоловіком, але йому не вистачило мудрості залишити розбещене місто. Чому багато з нас, переживши одного разу милість і любов Божу, все-таки залишаються в Содомі? Все життя — це сльози і попів. Для чого нам помирати? Краще звернутися до Господа і жити.

Давид молився: «Боже мій, — не бери Ти мене в половині днів моїх!» (Пс. 103:25). Ніхто не хоче помирати рано. Душа не повинна помирати, душа має готуватися до зустрічі з Женихом. Сьогодні Церква забула, що вона — Господня Наречена. А про це треба пам'ятати весь час, щоб завжди поклонятися Ісусу Христу, сподіватися на зустріч з Ним, радіти спілкуванню з Ним.

Бог говорить, що Він — Захисник одиноких. Чому ми не дозволяємо Господу турбуватися про нас? Тому що між нами не налагоджені стосунки. Живучи на самоті, ми не можемо претендувати на те, що Бог благословить нас. Треба відкрити своє серце для Господа, а це означає прийти до Нього такими, якими ми є насправді, зі всіма нашими недоліками і слабкостями. Відкрити Йому все, що часто нам зовсім не хочеться комусь відкривати. Саме тоді, коли ми будемо повністю щирі з Богом, Він введе нас у Свій дім і благословить з подостатком.

Бог ніколи нас не покине. Це ми втратили спілкування з Ним. Нам потрібно зненавидіти самотність, вийти з «пустині» — там нема нічого доброго. Істинні благословення — лише в Господі. Треба перестати прикриватися своїми захопленнями, роботою, навчанням, настав час визнати перед Господом свою самотність і попросити Його ввести нас в Дім Отчий. Дозвольмо Богові звільнити нас від самотності, дати нам майбутнє і надію.

Бог не веде нас в «пустиню», Він вводить з неї. Це не Бог залишив нас, а ми Його. Господь ніколи не переставав любити нас — це ми перестали любити Його. Він не перестав відповідати на наші молитви — це ми перестали Йому молитися. Бог не перестав турбуватися про нас — ми перестали звертатися до Нього. Ми втратили відносини. Але їх можна відновити! Треба просто покоритися Богу і попросити Його визволити від самотності. Господь вже давно чекає на наше повернення.

Е. Г.

КУДИ НАКАЖЕТЕ

«Куди накажете?». Зазвичай так говорять слуги, котрі хочуть прислужитися: вони щось принесли і запитують, куди це покласти.

«Після того Ісус перейшов на той бік Галілейського моря. А за Ним ішла безліч народу, бо бачили чуда Його, що чинив над недужими. Ісус же на гору зійшов і сидів там зо Своїми учнями. Наближалася Пасха, свято юдейське. А Ісус, звівши очі Свої та побачивши, яка безліч народу до Нього йде, говорить Пилипові: «Де ми купимо хліба, щоб вони пожились?» Він же це говорив його випробовуючи, бо знав Сам, що Він має робити. Пилип Йому відповідь дав: «І за двісті динаріїв їм хліба не стане, щоб кожен із них бодай трохи дістав». Говорить до Нього Андрій, один з учнів Його, брат Симона Петра: «Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку!». А Ісус відказав: «Скажіть людям сідати!». А була на тім місці велика трава. І засіло чоловіка числом із п'ять тисяч. А Ісус узяв хліби і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони. І як наїлись вони, Він говорить до учнів Своїх: «Позбирайте куски позосталі, щоб ніщо не загинуло». І збрали вони. І дванадцять повних кошів наклали кусків, що лишилися їдцям із п'яти ячних хлібів. А люди, що бачили чудо, яке Ісус учинив, гомоніли: «Це Той справді Пророк, що повинен прибути на світ!» (Ів. 6:1-14).

Склалася непроста ситуація. Люди ходять за Ісусом, шукають помічі, шукають Слова. Але вони зголодніли, їм потрібна їжа, потрібен хліб. Народу багато, всі втомилися, і Ісус це бачить.

Повірте, Ісус бачить, як ви працюєте, коли ви втомлюєтеся. Він бачить, як вам буває важко. У такі моменти Він готовий допомогти. Ісус все знає. Інколи Він допомагає дуже несподіваним чином. У Нього Свої принципи.

Учні підійшли до Ісуса і сказали: «Ісусе, досить навчати. Відпусти народ на обід, зроби перерву!». Але Ісус на обід не ходить Він не залишить проповідь Слова Божого заради живота. Він скоріше скаже: «Нікуди не йди. Я нагодую тебе тут». Більше того, Він зробив хід ще цікавіший, сказавши учням: «Ви нагодуйте їх. Ви ж зі Мною ходите! Ви учні Мої, і у вас є що дати цим людям».

Учні спочатку оторопіли, але швидко отямився: «Тут в одного хлопчика є п'ять хлібів і дві рибки. Але ж це так мало, цього недостатньо».

Те, що ми маємо, повинно примножитися. Але примножити це може лише Ісус. Щоправда, за умови, що ви довірите Йому те, що у вас є.

Цікаво, звідки Андрій дізнався, що серед п'ятитисячного натовпу в якогось хлопчика є хліб і риба? Хлопчик ходив з усіма і слухав Ісуса. Діти вірять в чуда.

Невідомо, коли хлопчик планував повернутися додому. Адже, судячи з усього, великі дядьки нікуди не збиралися. Ісус нікого не відпускав на обід і учням сказав: «Ніякої перерви. Будем обідати тут. І духовна, і фізична їжа — все в Мені. Я не хочу залишати служіння». І почав примножувати їжу. Написано, що всі їли — і всі наситились, та ще й залишилося дванадцять повних кошів хліба.

Це не фантастика — це Біблія. Біблія містить понад дві тисячі пророцтв, частина з яких вже сповнилася в деталях, зокрема пророцтво про Вавилон і Єгипет. Написано, що Вавилон буде зруйновано до основи і ніколи не відновиться — так воно і є. Написано, що Єгипет буде найслабшим з усіх царств. Так воно і сталося: конституція Єгипту обмежує власність громадян, віддаючи всі привілеї гостям.

Сповнення пророцтв дає нам право і непохитну підставу вірити Писанню. Так ось, коли Біблія говорить, що залишилося дванадцять кошів хліба, — це означає, що так воно й було.

Але чому залишилося? Невже Ісус не міг так все розрахувати, щоб всім вистачило і нічого не було зайвого? Можливо, пожива, що залишилася, — це хліб і риба для тих, хто не повірив і не пішов з Ним на гору? Багато людей з різних причин залишилися десь в долині: «А що ми будемо там їсти? А де ми будемо там шукати їжу? Залишимося тут, біля підніжжя гори, а Ісус буде ще ходити туди-сюди. Він все одно повернеться...» І вони не пішли за Ісусом.

Хліб зостався, але не пропав. Ісус звелів: «Позбирайте куски позосталі, щоб ніщо не загинуло».

Скільки проблем в цьому житті приходить через те, що в якусь мить ми перестаємо вірити! Кому найбільше було показано чудес і ознак? Євреям. І море розступалося, і манна з неба падала, і перепілки просто в руки летіли... Але саме цей народ прийняв рішення розі'яти Ісуса. Чому так?

Здається, людина, побачивши стільки надприродного, обов'язково повинна покаятися. Але саме люди, які пережили надприродні події до покаяння, найважче приходять до Бога.

Проблема в тому, що люди не пов'язують зміни у своєму житті на краще із втручанням Божим. Вони просто не вірять, що це відбувається завдяки Ісусу. Не вірять, що це — не збіг обставин, не випадковий вигравший квиток. Це вчинив для них Ісус. І чим розумніша, чим освіченіша людина, тим більше аргументів вона знаходить для пояснення події, що сталася в її житті, з точки зору медицини, науки, техніки, археології і т. д. У неї немає віри.

А скільки віруючих людей не вірять! Якщо в тебе великі проблеми — отже, в тебе маленький Бог. Якщо ти все ще в проблемах, то виникає запитання про твою віру.

Так хочеться, щоб Господь радів, дивлячись на нас. У Біблії написано, що коли Степана побивали камінням, він говорив: «Ось я бачу відчинене небо і Сина Людського, що по Божій правіці стоїть!» (Дії 7:56). Ця Степанова віра змусила Христа підвестися! Ісус бачив, що там, на землі, чоловік, якого побивають камінням, дивиться на небеса і говорить: «Слава Тобі, Господи, я виконав волю Твою! Мене б'ють не за блуд, не за крадіжку, не за гріх — за Тебе, Господи».

Яке це щастя — бачити Бога, Який підводиться, дивлячись на твою віру! Яке щастя служити Йому на цій землі так, щоб Господь радів!

Бог запитує і сьогодні: «Кого Мені послати?». І я думаю: «Господи, чи пошлеш Ти мене, якщо раптом зараз відчужу чомусь потребу? Чи вистачить в мене віри, щоб служити Тобі так, щоб бути Тобі до вподоби? Щоб і я міг колись сказати: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені признається вінок праведності...» (2 Тим. 4:7-8).

Юрій Алієв.

СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ

Церква названа світлом для цього світу. Завдання Церкви — світити, висвітлювати неправду і освітлювати дорогу правди. Церква як промінь світла покликана бути провідною ниткою до Джерела Світла.

«І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, — і світить воно всім у домі» (Мт. 5:15). Відомо, що від того, наскільки чисто світильника, наскільки чистий паливний матеріал, залежить, наскільки яскравим буде світло від нього. Багато факторів впливають на якість світла.

«Отож, мої любі, як ви завжди слухняні були не тільки в моїй присутності, але значно більше тепер, у моїй відсутності, зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю. Робіть усе без нарікання та сумніву, щоб були ви бездоганні та щирі, «невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду», що в ньому ви сяєте, як світла в світі, додержуючи слово життя...» (Фил. 2:12-16).

Якщо Бог викликає в нас і хотіння, і дію, то навіщо нам виконувати своє спасіння «зо страхом і тремтінням»? Однак це жодним чином не суперечить одне одному. Просто Бог відкриває, як Він працює всередині нас.

Бог дарував нам Своє життя в мить покаяння і народження згори. Біблія стверджує, що це життя — не пасивне життя. У ньому діє певний закон! Будь-який птах має в собі певний закон, тому він і літає. У мене такого закону нема, тому я не ризикую літати. У рослин також свій закон, якого немає в птахів.

У житті, яке дароване нам, є закон, котрий апостол Павло називає «законом духа життя в Христі Ісусі». Наше завдання — дати цьому життю можливість працювати в нас без перешкод. Щоб воно вільно рухалося в нашій свідомості, у на-

шому серці, в нашому житті. Щоб ми не перешкоджали цьому потоку життя.

Але якщо ми цього не маємо, як ми можемо це відтворити? Скільки б я не намагався відтворити життя птаха, полетіти я не зумію. Якщо ми зрозуміємо, чого хоче від нас Господь, ми зможемо це здійснити. Тим більше, що Бог дає все необхідне, щоб ця дія відбулася. Наше завдання — рухатися в страху і тремтінні. Але страх цей не має нічого спільного з фізичним тремтливим станом, що позбавляє людину розсудливості, паралізує і нервову систему, і мову.

Я не забуду історію, яка трапилася зі мною багато років тому. Одного дня у двері задзвонили. Я відчинив. Переді мною стояв статечний старець, зовсім не схожий на жебрака. Він попросив чимось йому допомогти. Щось поворухнулося в моїй душі: запроси його, нагодуй, порозмовляй з ним. Але закомплексованість світської людини завадила цьому. Я швидко побіг до кімнати, вігріб з кишені все, що було, і назад. Але на сходовій площадці його вже не було... Ліфт не працював. Я побіг догори — нема, вниз — нема, виглянув з вікна — нема! І як мені було гірко тоді. Я зрозумів, що це було якесь незвичайне явище.

«Зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин...» І коли ми вже зважилися послухатися цього поруху, тоді робимо все «без нарікання та сумніву».

Мабуть, більшості людей зрозуміло, що таке нарікання. Але як бути із сумнівом? Сумнів — це страшна річ! Сумнів гризе свідомість людини, кидає її в невідомість, навалюються страхи, відчуття невпевненості, стан роздвоєння: правильно це чи неправильно? Це настільки пригнічений стан, що люди переживають серйозні проблеми з нервовою системою. Але ж Бог не планував, щоб ці проблеми увійшли в життя людини. Отож «робіть усе без нарікання та сумніву».

«Щоб були ви бездоганні та щирі, «невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду», що в ньому ви сяєте, як світло в світі».

Я хочу сіяти. Не просто усвідомлю-

вати, що «я — світло», і десь тихенько приховати цей світильник... Писання говорить: «І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, — і світить воно всім у домі». Світильник — це образ нашої особистості. Ми, як віруючі люди, реально маємо дві можливості: або ми світимо всім людям, і світимо яскраво; або ми втілюємо вибіркового варіант взаємостосунків: ось цей мені подобається, я поставлю світильник на свічник, і буде він нам обом світити. А цьому світити не хочу, він поганий...

Це якесь дивне християнство. Помилуй нас, Боже, від такого!

Виконувати спасіння «зо страхом і тремтінням» — означає також, що ми пильнуємо, яка інформація входить в наші вуха, з чим стикається наш розум. З чим погоджується чи не погоджується наше серце. Інколи ми усвідомлюємо, що наситили свій розум неправильно інформацією, після чого необхідний певний час «на одужання».

Це можна порівняти з харчовим отруєнням. Навіть після одужання потрібен ще якийсь час, поки організм хворого відновиться.

Люди інколи кажуть: я вже стільки часу шукаю Бога, так давно намагаюсь до Нього пробитися, але марно. Такий підхід принципово неправильний.

«І до Ангола Церкви в Лаодикії напиши: «... Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:14, 20).

То хто до кого стукає? Бог стукає до людини її ж порухом душі — хотінням. А щоб це хотіння стало нашою дією, існує проста дорога: «Зо страхом і тремтінням».

Згадаймо ще один текст: «І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом» (Іс. 66:2).

Тут також мова не йде про тремтіння і страх, що паралізують наше фізичне ество. Мова про трепетний дар любові, який ми приносимо Йому, про благоговійну пошану і подяку.

У кожного з нас є привілей від Бога: зберігати в собі слова свого життя. Навертаймо ж свій розум і серце до Божого Слова, роздумуймо над ним. Хай це Слово наповнить життя кожного з нас!

Павло Желноваков.

СУД ПОЧНЕТЬСЯ З ДОМУ БОЖОГО

Багато християн не усвідомлюють, що Божий суд починається не зі світу, а з Церкви. Апостол Петро писав своїм сучасникам: «Бо час уже суд розпочати від Божого дому; а коли він почнеться перше з нас, то який кінець тих, хто противиться Божій Євангелії?» (1 Петр. 4:17).

Ці слова повною мірою стосуються сучасної Церкви. Серед всіх гріхів, у яких завинила сучасна Церква, можна виділити два: матеріалізм і компроміс. Ісус передбачив, що період перед Його пришествям буде нагадувати дні Ноя і Лота. Він особливо підкреслив вісім видів діяльності, котрими буде ознаменований цей період: «... їли, пили, женилися, заміж виходили... купували, продавали, садили, будували...» (Лк. 17:27-28). Однак жодне з цих діл не є гріхом. У чому ж проблема? Проблема в матеріалізмі. Люди тих днів були настільки занурені у свої земні турботи, що навіть не усвідомлювали, що їх спосіб життя накликає на них Божі суди. Тому суди і застали їх зненацька. Останній Божий суд, котрий ознаменує прихід Христа, так само застане багатьох зненацька.

Гріх компромісу також сьогодні часто непомітний. Більшість моральних і доктринальних істин, так чітко проголошених в Новому Заповіті, чомусь стали розмитими і недієвими в сучасній Церкві. Апостол Павло говорить: «Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі — Царства Божого не впадуть у вас!» (1 Кор. 6:9-10). Та однак чомусь у церкві сьогодні про це не навчають...

Один чоловік лежав у лікарні, помираючи від СНІДу, яким заразився через гомосексуальні зв'язки. Потім він прийняв Христа, і йому подарували Новий Заповіт. Прочитавши кілька розділів, він зателефонував до чоловіка, який привів його до Христа, і сказав: «Скоріше при-

їжджай, я хочу, щоб за мене помолилися, я потребую звільнення. Мені ніхто ніколи не говорив, що гомосексуалізм — це гріх».

Коли ми чесно і щиро сповідуємо свої гріхи перед Богом, не залишається ніякого місця для гордості. Більше того, Бог прощає лише ті гріхи, які ми висповідали. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). Невисповідані гріхи — це непростені гріхи.

Біблія напоумляє нас визнавати гріхи не лише перед Богом, а й один перед одним: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогіхах і молитесь один за одного, щоб вам уздоровитись» (Як. 5:16). Сповідання гріхів перед Богом — це ліки від «вертикальної» гордості; сповідання один перед одним — ліки від «горизонтальної» гордості. Навряд чи ви зумієте пишатися перед людиною, якій щойно призналися в гріху. Це стосується і взаємостосунків між чоловіком і дружиною. Постійне визнання гріхів один перед одним не дозволить вирости між ними стіні гордості.

Сповідання гріхів — також одна з необхідних умов для ефективного заступницької молитви. Хоч Даниїл, за словами Господа, був одним із найправедніших людей на землі, він також почав своє заступництво за ізраїльський народ із визнання своєї причетності до їх гріха (Дан. 9:3-13).

Бог очікує від нас, християн, щоб ми впокорили себе, визнаючи свої гріхи перед Богом і один перед одним. Тільки тоді, коли ми виконаємо цю вимогу, ми будемо мати право молитися за оздоровлення нашої землі.

Але не займайтесь самокопанням. Святий Дух — це перст Божий (Мт. 12:28; Лк. 11:20). Попросіть, щоб Бог вказав вам на гріхи, які вам необхідно висповідати. І Він зробить це. Можливо, Він вкаже на гріхи, які ви навіть не усвідомлюєте!

ЧОГО ВАРТЕ ТВОЄ ПОКЛИКАННЯ

«І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого» (Мт. 6:13). Є багато речей, про які необхідно молитися, але в молитві «Отче наш» Ісус наголошує на кількох важливих пунктах. Насамперед потрібно просити Бога, щоб Він зберіг нас, захистив, щоб ми не були введені у випробування, щоб були позбавлені від лукавого. І це справді дуже важлива частина життя віруючої людини.

Усі ми піддаємось спокусам, випробуванням. І кожного разу, коли ти потрапив під цей вплив, випробування малює картину іншої реальності перед твоїми очима. Як диявол спокушав Єву? Він звернув її погляд на дерево, на його плід. «І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей...» Процес спокуси запущений. Диявол починає приписувати Богові те, що Бог ніколи не говорив, змальовувати Бога таким, Яким Він ніколи не був. Диявол створив неправдиву реальність в розумі Єви. І ця реальність стала привабливою.

Я помітив, що коли ми піддаємось спокусі, в ту мить нам все здається логічним і правильним. Одна сестра з нашої церкви сказала виховательці дитячого садка, куди водить дочку, що Ісус був євреєм. Вихователька довго обурювалась і говорила: «Ісус — це наш слов'янський стародавній бог». Вона дуже вірить в це.

Іноді говориш з людиною і розумієш, що бог, у котрого вони вірять, зовсім інший, ніж Бог, у Котрого віриш ти. Омани їй спокуси малюють неправдиву реальність в очах людини, неправдивий образ Бога.

Ісус молився за учнів, яких Йому дав Бог (Ів. 17:24). Але як відбувалося це покликання? Ісус проходив мимо і говорив: іди за Мною. Виглядало, що Ісус Сам їх

вибрав. Але Ісус знав, що кожний з них призначений Отцем Небесним.

Юда не оцінив це — і замість нього повинен був стати хтось інший. Що сталося з Юдою? Чому він відпав від служіння? Уся проблема в цінності.

Тактика диявола дуже часто полягає в тому, щоб у твоїх очах знецінити те, що в очах Божих — величезна цінність. Сьогодні багато людей міркують так: Царство Небесне, життя вічне — це все добре, але коли це буде? А їсти хочеться сьогодні, і шуба потрібна сьогодні, і автомашини.

До мене якось підійшов один брат і сказав: «Пасторе, я вирішив піти з церкви». «Чому?» — запитую. «Мене запросив до церкви один друг — бізнесмен. Він сказав, що коли почав ходити до церкви, в нього кишені стали тришати від грошей. Але я вже три роки ходжу, даю десятину, а в кишенях вітер гуляє... Я просто розчарувався».

Цінність Бога зведена до кишені, набитої грішми. Юда бачив, як Ісус хворих зцілював, мертвих воскрешав, він був у числі найближчого оточення Ісуса. Нині чимало з нас віддали би дуже багато, щоб посидіти один вечір з Ісусом, послухати, що Він говорить, побачити своїми очима хоч одне чудо, яке Ісус особисто зверхує. А хто не хотів би, щоб Ісус його обняв? Коли Юда зраджував Христа, Він його поцілював. Але в очах Юди це не мало ніякої цінності. Юда спокусився, як спокушується багато людей, — диявол змалював неправдиву реальність, неправдивий образ Бога, змалював оманиливу картину майбутнього без Бога, поза Христом.

Сьогодні диявол знецінює позицію служителя Божого. Один мій знайомий пастор не так давно одружився. Батьки

нареченої невіруючої люди, і він боявся сказати їй, що служить пастором, боявся, що вони противитимуться шлюбіві, якщо дізнаються, що він — пастор церкви.

Але справжня небезпека приходить тоді, коли в очах самого служителя його позиція знецінюється. Але ж це колосальна за важливістю праця Бога, яку може виконувати лише людина Бога, що поклала на вітар служіння все своє життя. Покликання завжди чогось варте, за покликання завжди треба платити ціну.

Сьогодні сестри часто моляться: Господи, дай мені чоловіка, але тільки не пастора і не місіонера. Краще бізнесмена, котрий буде зі мною в церкві сидіти, зможе купити модну одіжку і на престижній автомашині на зібрання возитиме. Що з нами відбувається? Адже в очах Божих людина, що присвятила своє життя Богові, — це найбільша коштовність!

Робота диявола націлена на те, щоб те, що ти робиш для Бога, у твоїх очах ставало все меншим й меншим... Потім дружина починає нарікати, що її чоловік служить Богові, а не займається бізнесом. Потім і сам чоловік починає підраховувати, скільки він міг би заробити і на якому авто міг би їздити.

Це дорога Юди! Він не відразу зрадив Христа. Там був процес девальвації. Коли він крав із скарбниці — це був тільки етап, це не було кінцевою крапкою. Але те, що він був здатний красти, — це також показник процесу. Юда не боявся Ісуса, не думав, що Ісус може про це знати або не вважав, що робить щось погане. Адже Ісус довірив це робити йому, а не комусь іншому. Процес знецінення відбувається поступово і на такому гарному фоні — чуда, зцілення, мертві воскресають.

Пам'ятаймо: людина, в очах котрої служіння Богові перестало щось означати, стоїть на стежці Юди. Ми повинні усвідомити: служіння, яке ми несемо в церкві, — це величезна честь для нас. Сьогодні мільярди людей не знають Бога, мільярди людей, кращих і багатших за тебе, можливо навіть нічого не чули про Христа. Але чомусь Бог постукав у твої двері і мимо тебе не пройшов.

Розкажу одну історію. До нашої церкви приїхала погостювати сестра з Німеччини. Побувала на служіннях, часто спілкувалася з нами, розпитувала про нашу роботу. Настав час повертатися додому. Вона приходить до мене і каже: «Пасторе, я дуже заможна людина, і в мене для вас є пропозиція. У мене в Європі великий бізнес у сфері фінансів та інвестицій. І мені потрібен такий чоловік, як ви. Я пропоную вам посаду керуючого директора одного з філіалів у Німеччині».

До того, як стати пастором, я багато років працював директором фірми, і мені тричі доводилося залишати фірму заради служіння. Я так і відповів: «Я вже тричі покидав усе, щоб стати пастором». Сестра мене перебила: «Ти дослухай до кінця. Я пропоную тобі посаду директора з окладом мільйон доларів на рік».

І раптом я відчув, що всередині пішли якісь процеси. Моя впевненість, що це не для мене, почала танути. Я перепитав: «Скільки?». Вона повторила: «Мільйон доларів». — «Ну, а як же церква?».

Вона каже: «Послухай, одержуючи мільйон доларів на рік, ти зможеш найняти будь-якого пастора».

Я вже в процесі: «У нас йде будівництво. Я тільки людей надихнув на спорудження молитовного дому». — «Виділяю-

чи десятину, ти зможеш щороку зводити по одній такій споруді. З таким окладом ти зможеш всю область спонсорувати. Зможеш пасторам виплачувати зарплату — і за тебе день і ніч молитися будуть».

І в мене заграла уява, я побачив себе таким добродійником. А вона далі веде: «Послухай, я не пропоную тобі збрести Бога, просто ти не будеш більше пастором. Ти ним побув деякий час. Досить. Дай іншим побути. Ти можеш в житті щось більше звершити».

І раптом я зрозумів: диявол намагається зробити так, щоб я оцінив, за скільки готовий продати своє покликання. За яку суму готовий розпрощатися з тим, що прийняв від Бога. І коли я з жахом усвідомив, що за мільйон доларів майже погодився, у мене волосся стало сторчма... В цю мить я прокинувся.

Це був такий реальний сон, що я потім ще півгодини відходив від нього, молився і говорив: «Боже, дякую, що я не погодився. Якби я, хай і вві сні, погодився за мільйон доларів відмовитися від служіння, як би я потім жив?».

Сьогодні багато людей настільки нехтують своїм служінням, що готові не те що за мільйон доларів — за підвищення зарплати його віддати. За пусті обіцянки.

Один мій знайомий колись залишив пасторське служіння заради іншої роботи. Сьогодні він намагається в нього повернутися, але марно. Коли Бог закриває шляхбаум, ніхто його не відкріє.

Друзі, дорожте своїм покликанням. Не знецінюйте жереб, який ви прийняли за благодаттю, тому що настане час, і буде видна різниця між тими, що служать Богові, і тими, що не служать Йому.

Богові потрібні слуги, які будуть нести служіння з радістю до кінця свого життя, не дозволяючи нікому, і перш за все, самому собі, знецінити його.

Борис Кохан.

ПОСЛУХ – ВАЖЛИВИЙ АСПЕКТ ЖИТТЯ ХРИСТІЯНИНА

Над цим актуальним у всі віки питанням розмірковували учасниці жіночої конференції, що пройшла 9 грудня 2012 р. в с. Грибовій Лановецького району на Тернопіллі.

Провели конференцію відповідальна за жіноче служіння в церквах ХВЕ Тернопільської області Галина Терещенко, сестра-наставниця Ганна Скакун з Тернополя, відповідальна за жіноче служіння у Лановецькому районі Любов Якимович і районний пастор Євген Захарук.

Попри несприятливі погодні умови дім молитви в с. Грибовій був переповнений. Зійшлися не тільки сестри, а й брати і разом співали, молилися, а також розмірковували над глибиною та премудрістю Божого Слова.

Основною темою було питання послуху, покори у всіх її проявах. В українській мові слова «послух» і «покіра» – синоніми, тобто мають однакове значення. Сучасний тлумачний словник дає такі визначення цих понять: «Покора – це повна, беззаперечна готовність виконувати чужі накази, розпорядження, шаноблива підлеглість, поступливість, слухняність, непротивлення долі»; «Послух – слухняне ви-

конання чийх-небудь наказів і побажань».

Поступлива людина уникає конфліктів і намагається у будь-якій ситуації знайти вихід. Служняна людина готова в будь-який момент і за будь-яких обставин виконати те чи інше доручення.

Аспект «непротивлення долі» говорить про те, що людина покірно, без жодних претензій сприймає свій життєвий шлях, свою долю від Господа.

Бути покірним не просто, але з Божою допомогою цілком можливо. Існують різні види покори, наприклад, покора дітей батькам. Ще в сиву давнину Господь дав Закон для ізраїльського народу. І серед Десяти заповідей була одна з обітницею: «Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі» (Вих. 20:12). А новозаповітний служитель апостол Павло, пишучи листа до колосян, нагадує: «Діти, будьте слухняні у всьому батькам!» (Кол. 3:20). Добрим прикладом такого послуху є біблійна розповідь про синів Рехаівів з 35-го розділу Книги пророка Єремії.

Дуже важлива також покора дружини чоловікові. Апостол Павло навчає: «Дружини, слухайтесь чоловіків своїх, як лицює то в Господі» (Кол. 3:18). Взірцем такої покори є старозаповітна героїня Сарра, яка «корилася Авраамові і паном його називала» (1 Петр. 3:6).

Про покору рабів своїм панам апостол Павло навчає: «Раби – слухайтесь в усьому тілесних панів» (Кол. 3:22).

А його співпрацівник і учасник Божої благодаті апостол Петро додає: «Раби – коріться панам із повним страхом, не тільки добрим та тихим, але й прикрим» (1 Петр. 2:18).

У Біблії можна прочитати розповідь про маленьку ізраїльську дівчинку, яка потрапила в полон до сирійського воєначальника. Її покірна і смиренна поведінка принесли велике благословення дому її пана.

Покора людини владним структурам не менш важлива. «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо... влади встановлені від Бога» (Рим. 13:1). Слушну пораду стосовно цього виду покори дає мудрий Еклезіаст: «Навіть у думці своїй не злослов на царя і в спальні своїй не кляни багача – небесний-бо птах віднесе твою мову, а крилатий розкаже про слово твоє» (Екл. 10:20).

Але насамперед треба пильнувати про покору Богові. Коли первосвященники та весь синедрион заборонили Ісусовим учням проповідувати про Боже Ім'я, апостол Петро, сповнившись Духом Святим, промовив: «Бога повинно слухатися більше, як людей» (Дії 5:29).

У Біблії розповідається про багатьох мужів віри, які не зреклись Божого Імені й отримали за це нагороду від Самого Бога. Коли ми будемо пильнувати, щоб проявляти покору один до одного і до Бога, ми також удостоїмося Його нагороди.

Оксана Гудзь.

Сьогодні багато християн виглядають, наче новорічні ялинки. Ялинка дуже приваблива! На ній гарні іграшки, різнокольорові гірлянди, серпантини... Діти тішаються, водять хороводи навколо неї, співають різні пісеньки і шукають під ялинкою новорічні подарунки.

ЧИ МАЄШ ТИ КОРИННЯ

Але все, що висить на ялинці, не вирросло на ній — на неї це повісили. Згоріли, із заплених коробок і ящиків дістають прикраси і вішають на гілки дерева.

Багато сучасних християн дуже нагадують таку новорічну ялинку. Усе, що на них, це не їхнє, тому настане час — і їхні власні голки почнуть осипатися. У них немає коріння.

Коріння — це те, що приховане. Дереву не страшно, коли його обрізують, але якщо ви пошкодите коріння — це небезпечно для життя!

«А як молитесь, то не будьте, як ті лицеміри, що люблять ставати й молитися по синагогах та на перехрестях, щоб їх бачили люди. По правді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері і помолися» Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:5-6).

Потурбуйтеся, щоб у вас була така таємна кімната, якесь місце, де ви могли б усамітнитися, щоб побути наодинці з Богом. Багато людей моляться так, щоб їх чули: «Боже, мені потрібно те, потрібно се...» Вони жаліються: «Боже, Ти бачив, як мене образили, принизили. Господи, покарай їх...» Це неправильно! Чути тебе має лише Бог. І тоді Він відповість, Він Сам обіцяє це!

Коли я буваю в мусульманських країнах, то чую, як християни кажуть: «О-о, якщо мусульмани починають молитися о четвертій ранку, то нам треба щонайменше в половині четвертої починати». А я кладу подушку під голову і кажу: «Слава Богові, що я не служу дияволу, котрий так рано починає мучити своїх дітей! А улюбленому Своему Він дає міцний сон!». Якщо Бог піднімає мене о третій ночі, я молюся о третій ночі, якщо я проспав до десятої ранку, я молюся о десятій.

Іноді люди запитують: «Скільки ти читаєш Біблію? Скільки грошей жертвуєш?». Дорогі читачі, не витягайте своє коріння назовні. Вамі потрібно особисте життя з Богом.

Люди самі будуть бачити по твоїх плодах стан твого невидимого коріння — молишся ти чи ні. Знаєш, як? Та дуже просто — усі будуть їсти, наприклад, яблука, які ростуть на тобі. І це вже вам не безплідна ялинка, обвішана блискучими цятками. Це ваш власний вирощений, пережитий плід, здатний наситити голодного.

Отже, чи є в тебе коріння? Можливо, ти молишся сьогодні тільки тому, що прийшов на молитовне служіння, а чи ти молишся, бо хочеш молитися? Чи ти читаєш Біблію тільки через те, що тобі треба підготувати проповідь, чи читаєш тому, щоб наситити свою душу? Адже зростання приходить від вживання їжі. Чи ти прославляєш Бога лише в церкві,

коли звучить музика, чи співаєш Богові, коли ти сам на сам з Ним?

Друзі, нам потрібне інтимне життя з Богом. У своїй таємній кімнаті говори з Господом про все, що тільки хочеш, роби все, що скаже робити Дух Святий — але не роби цього перед людьми, не витягай своє коріння, не оголюй його перед всіма.

Коли ми розповідаємо людям про свій піст, тоді від нього взагалі нема користі. Навіщо ми розповідаємо про це? Щоб всі сказали: «О-о, він десять днів постив»? Яка користь від такого посту? І ти не маєш нічого, і люди не придбають нічого.

Хто хоче принести плід, той повинен турбуватися про своє коріння — про таємничість своєї таємної кімнати. На те вона й називається таємною, щоб не бути загальнодоступною. Усе, що Господь вирішив покрити таємницею, приховати від загалу, не повинно піддаватися розголошенню чи навмисній демонстрації.

«А як постите, то не будьте сумні, як оті лицеміри: вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. По правді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А ти, коли постиш, намасти свою голову і лице своє вміє, щоб ти посту свого не виявив людям, а Отцеві своєму, що в таїні; і Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:16-18).

Ще Ісус говорить: «Отже, коли чиниш ти милостиню, не сурми перед себе, як то роблять оті лицеміри по синагогах та вулицях, щоб хвалили їх люди. По правді кажу вам: вони мають уже нагороду свою!» (Мт. 6:2).

Іноді молитва може бути найбільшою тратою часу. В Індії індуси записують свої молитви на прапорах, і коли вітер розгойдає ці прапори, це означає, що їх бог почув їх молитву. І от щось таке я побачив в одній з євангельських церков. На запитання, нащо їм прапори, мені сказали: «Якщо ти голубим прапором помахаш, прийде сила Духа Святого, а якщо золотим — прийде Слава Божа». І я подумав, що в християнській церкві появились індуси. Вони думають, що за допомогою цього приводять щось у рух. Що? Хіба тільки повітря.

Нам потрібно потаємне життя з Богом! Лише здорове коріння має чудові соковиті плоди. Це обітниця. Якщо ти пустиш під собою коріння, тоді над тобою появляться плоди. Бог називає це життям.

Якщо у твоєму житті нема плоду, то значить, із твоїм корінням щось не гаразд. Не нарікай, що земля тверда: ви коли-небудь бачили, як дерева ростуть на схилах? Коріння! Ось у чому секрет!

Не будь новорічною ялинкою, друже, не дозволяй обвішувати себе чужими прикрасами. Ти повинен бути живим Божим деревом.

Вальдемар Сардачук.

МІНІ-ПРОПОВІДЬ ШУКАЙТЕ Ж НАЙПЕРШ ЦАРСТВА БОЖОГО

«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться» (Мт. 6:33).

Один бізнесмен якось сказав своєму синові: «Вільгельме, я радий, що ти виявляєш інтерес до релігійних діл, але прошу тебе, прийми мою пораду і будь розумним. Я вже 40 років займаюся бізнесом і благаю тебе: тримайся за фірму, заробляй гроші, а потім можеш займатися релігією».

Але молодий чоловік почав думати самостійно, причому думати в правильному напрямку. Тому він відповів: «Батьку, я вдячний за твої добрі поради. Вибач, що цього разу я з тобою не згідний. Адже в Біблії написано: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його». Тому я не можу займатися спочатку тільки зароблюванням грошей, я повинен з самого початку служити Богові. Сподіваюсь, однак, що і на фірмі я буду не менш уважним і успішним».

Цей син перевищив свого батька в мудрості. Істинне благочестя корисне і для цього життя, і для майбутнього. Постав діло Господнє, істинну поборжність серця на перше місце. Починай кожний день із спілкування з Богом. Своє подружжє життя почни з молитви за благословення Небесного Отця; вибери собі супутницю, що має таку саму думку про страх Божий. Дозволь Ісусові керувати тобою в кожному новому почині.

Шукай найперш Царства Божого з тієї причини, що воно насправді заслуговує переваги. Якщо ти будеш поставлений перед необхідністю вибору між Богом і мамоною, не зволікай ні секунди. Якщо багатство і праведність борються одне з одним за першочерговість, то залиш золото і тримайся за праведність. Йди за Христом, чого би це не коштувало.

Чарльз Сперджен.

В УКРАЇНІ ВИДАЛИ ПЕРШИЙ ПОСІБНИК ДЛЯ ЦЕРКОВНИХ ПРЕС-СЛУЖБ

Релігійно-інформаційна Служба України (РІСУ) видала книгу «Церква і медіа: сім кроків до порозуміння», яка буде корисною для церковних прес-служб та журналістів, що пишуть про релігію. Це практичний посібник з основ комунікацій та зв'язків з громадськістю.

Усеми розділах автори аналізують образ Церкви в медіа, розповідають про особливості роботи церковних прес-служб та про співпрацю з журналістами, а також дають відповіді на те, як прес-службам реагувати на кризи.

«Це перша в Україні книжка, автори та упорядники якої поставили за мету систематизувати й донести до українського читача те, що напрацьовано на тему «Церква і зв'язки з громадськістю». Вона цінна тим, що створена практиками», — зазначає директор Європейського інституту соціальних комунікацій Олександр Доброєв. Автори книги поєднали теорію комунікацій та контекст діяльності Церков в Україні. Робота над книгою розпочалася 2008 року з серії тренінгів та майстер-класів для прес-служб різних конфесій і студентів навчальних закладів. Ініціативу РІСУ підтримала Koch Foundation, яка співфінансувала видання книги.

«Одне з правил доброго письма каже, що варто писати лише ту книжку, яку б сам хотів прочитати. Це видання створене саме з цієї потреби. Органі-

зовуючи тренінги для церковних прес-служб і журналістів, ми зрозуміли, що не існує посібника українською мовою, який можна рекомендувати як опору літературу», — зазначають автори у вступі до видання.

Книга видана у християнському видавництві «Езра» українською мовою, розрахована на працівників церковних прес-служб, журналістів та студентів факультетів журналістики, які хочуть працювати у сфері релігійної інформації. Може бути корисною провідникам Церков, керівникам церковних організацій.

«Більшість релігійних організацій та об'єднань мають свої прес-служби, але їм бракує професіоналізму чи просто розуміння того, що саме входить до їхніх обов'язків. Церкви мають що розповісти про своє життя, з чим звернутися до суспільства, але вони не завжди це вміють. Саме тому Релігійно-інформаційна Служба України задумала написати цю книжку-посібник», — пояснює Тарас Антошевський, директор Релігійно-інформаційної Служби України. РІСУ.

**№ 1 (100) Виходить щомісяця
СІЧЕНЬ 2013 р.**

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726